VII. évfolyam, 15. szám

1951. április 12

Ludas Matyi

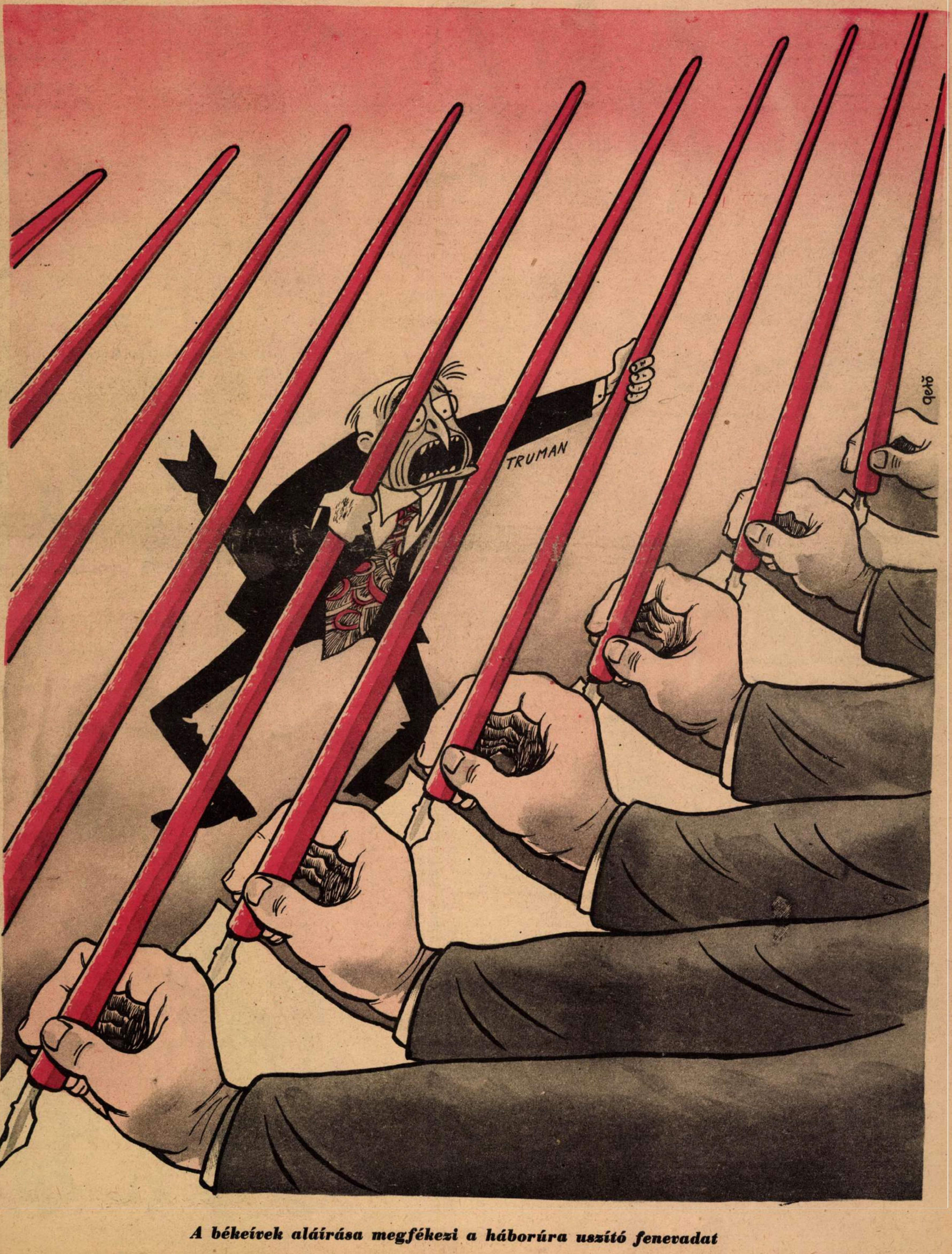

A békeívek aláírása megfékezi a háborúra uszító fenevadat

70 fillér

Nyugatnémet ballada

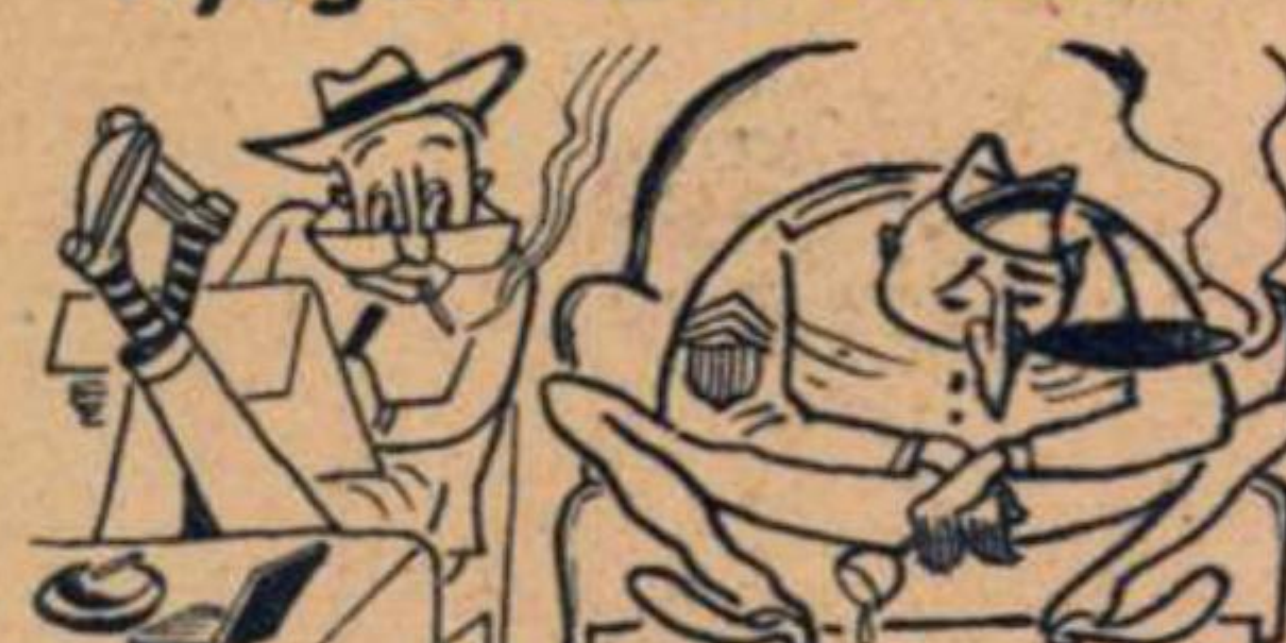

Újságíró: Eszerint tehát Nyugatnémetországban mindent elő lehet állítani, mintha semmise történt volna?

Mc Cloy (zavartan): Nem kérem... Azt azért nem... Bizonyos megszorítások azért vannak...

Újságíró: Például az atomfegyver?

Mc Cloy: Nem kérem... Azt elő lehet állítani... Miért ne? Abban igazán nincsen semmi...

Újságíró (reménykedve): Talán gázokat és mérgező anyagokat tilos?

Mc Cloy: Azt véletlenül nem tilos. Azt az egyet igazán elő lehet állítani...

Újságíró: Tankok? Hadihajók? Repülőgépek?

Mc Cloy: Azokat... Azokat elő lehet állítani. Azok igazán nem veszélyes dolgok.

Újságíró: Hát akkor mit nem lehet Nyugatnémetországban előállítani?

Mc Cloy (gondolkozik): Hát például... Például ha valaki az utcán a Horst-Wessel dalt énekli és hangosan élteti a fasizmust, azt az illetőt nem lehet előállítani.

ÉRTEKEZLET PÁRISBAN

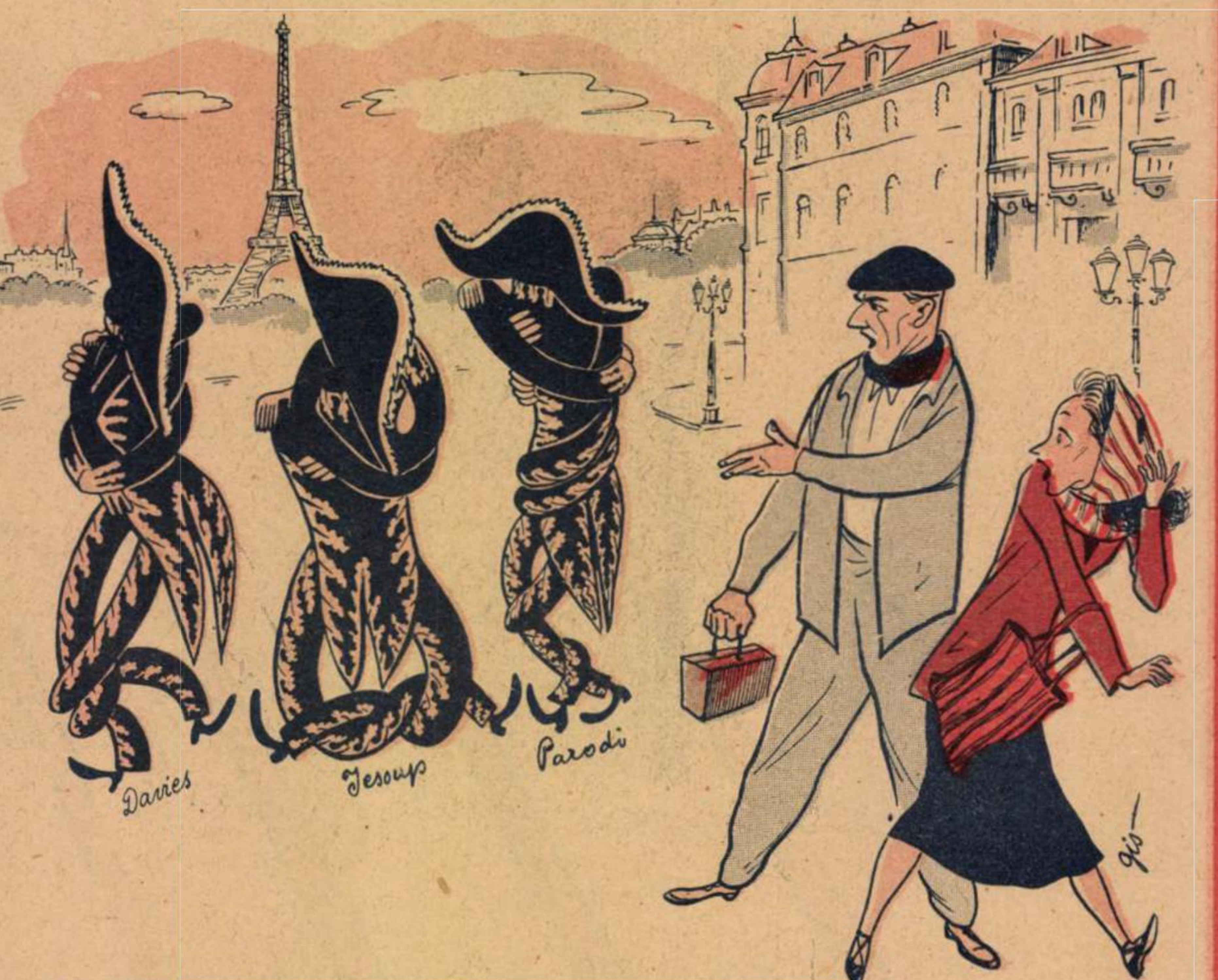

— **Jaj, kik ezek?**

— **Ezek a nyugati diplomaták, akik saját csűrés-csavarásuk áldozataivá lettek.**

CSATAKÉP

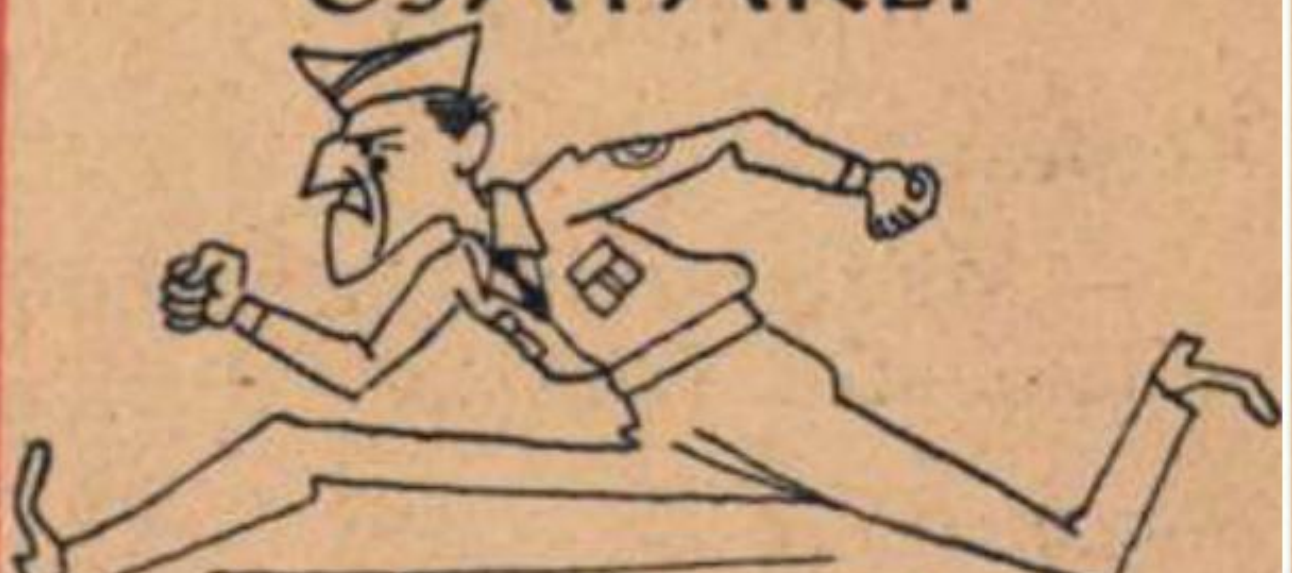

USA-TÁBORNOK: Amerikaiak előre!

ANGOL ÚJSÁGÍRÓ (boldogan): Ez már beszéd! Mégis ők járnak elől!

USA-TÁBORNOK: Mi vagyunk a világ első népe, csak természetes, hogy mi menetelünk az első sorban! Nem is lehet ez másképpen!

ANGOL ÚJSÁGÍRÓ (boldogan): Nem is!

USA-TÁBORNOK: Mögöttünk — esetleg — felzárkózhatnak az angolok. Hiszen elvégre bennük is angolszász vér buzog, ha csak akármilyen is...

ANGOL ÚJSÁGÍRÓ (elragadtatva): Köszönjük, sir!

USA-TÁBORNOK: Szót se érdemel! Az ember megteszi amit tehet! Aztán a franciák! Elvégre az is egy fajta!

ANGOL ÚJSÁGÍRÓ (elgondolkozva): Hm.

USA-TÁBORNOK: A többi náció csak messze mögöttünk! Azokra nem számíthatunk komolyan!

ANGOL ÚJSÁGÍRÓ (nem bír magával): Hip, hip, hurrá! Ez a hősiesség! Ez már döfi!

ANGOL TIZEDES (közbeszól): Döfi az ángyod térgye! Hiszen ez visszavonulás! ...

ANGOL ÚJSÁGÍRÓ (csalódottan): Ja? Csak visszavonulásnál ez a sorrend?

USA-TÁBORNOK (sértődötten): Dehogy kérem! Hogy képzeli? Másutt is!

ANGOL ÚJSÁGÍRÓ: Rohamnál is?

USA-TÁBORNOK: Rohamnál nem. De menázsikiosztáskor igen.

Dupla öröm

(Jegorov: „Cseréljenek tapasztalatot a gépállomások és a mezőgazdasági gépgyárak").

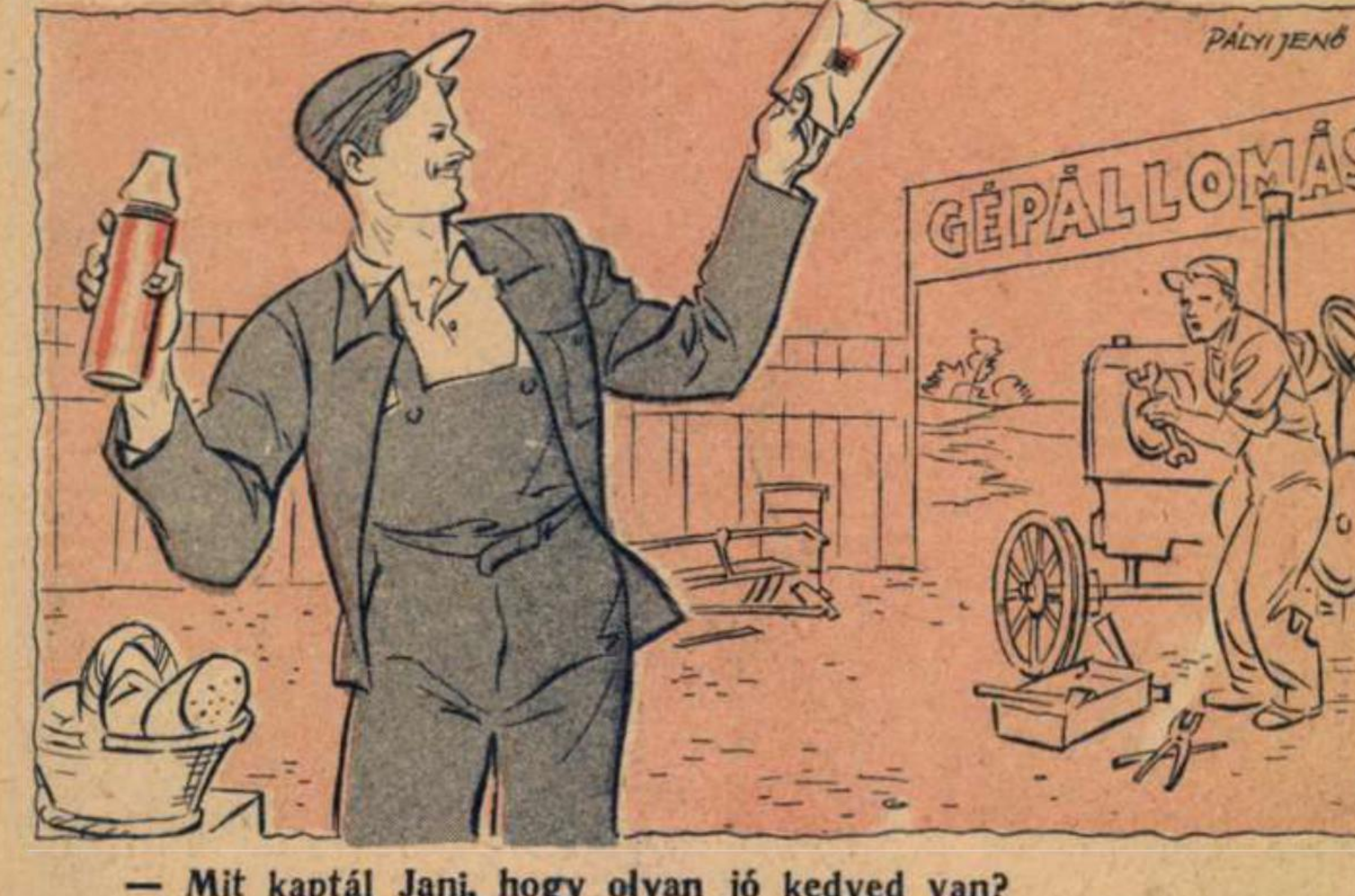

— **Mit kaptál Jani, hogy olyan jó kedved van?**

— **Az asszonytól kávét kaláccsal, az EMAG-tól levelet tanáccsal.**

Ez is megtörténhet egy bürokratával

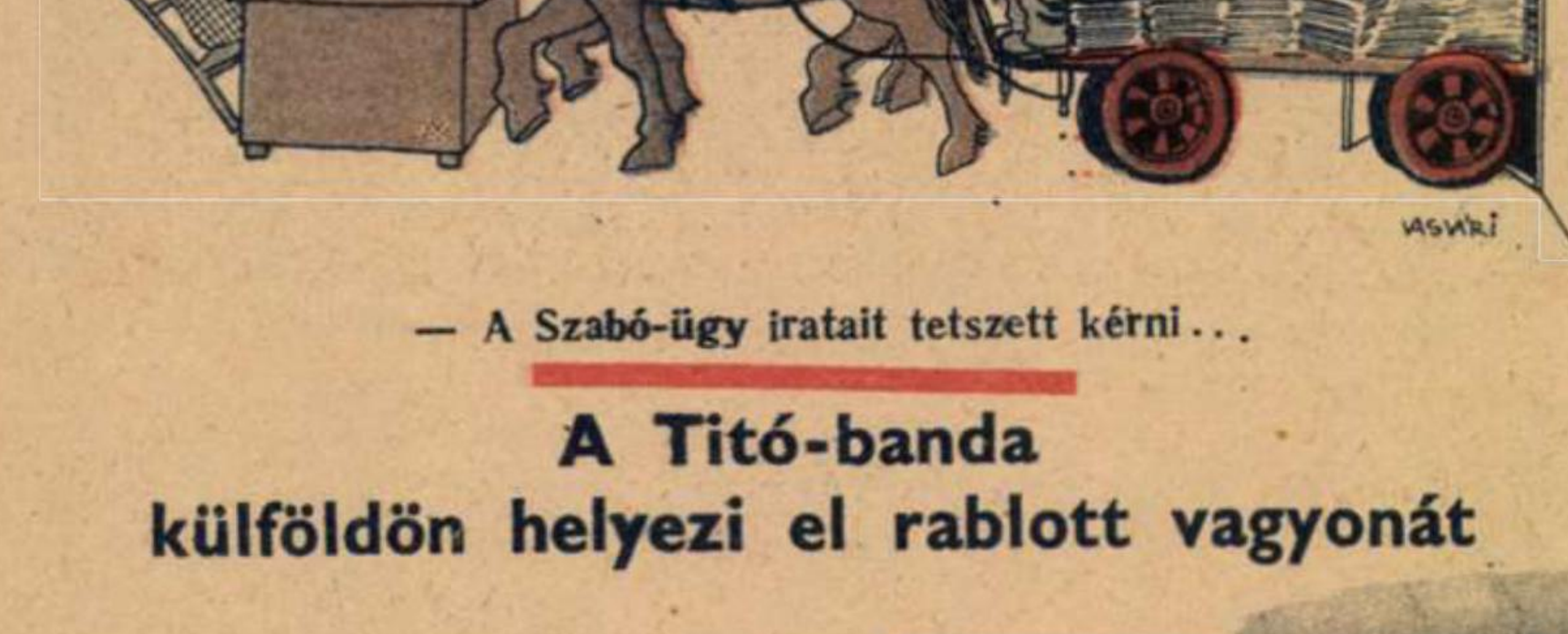

— **A Szabó-ügy iratait tetszett kérni...**

A Tító-banda külföldön helyezi el rablott vagyonát

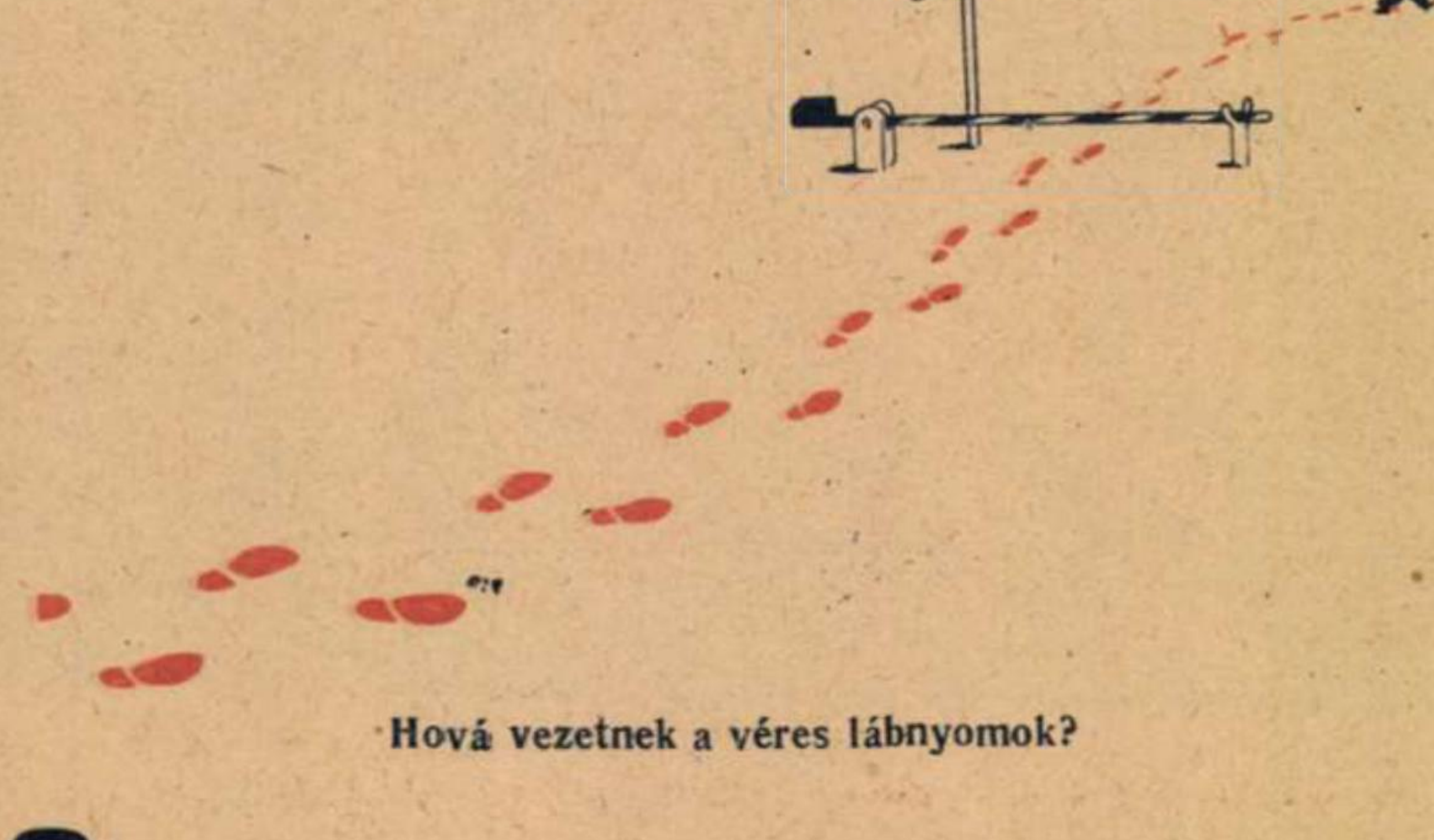

Hová vezetnek a véres lábnyomok?

Jó emberek kis helyen is megférnek,

de olyan kis helyen, mint amennyi a Gázfejlesztő és Gépgyárban egy-egy tisztviselőre jut, még jó ember sem igen fér meg. El se hittük volna, ha a saját szemünkkel meg nem győződünk róla. Elmentünk tehát és ajtónyitáskor a következő életkép fogadott: a küszöb mögött keresztben Vida elvtárs feküdt és harciasan megkérdezte, hogy tagjai vagyunk-e az M. Sz. T.-nek. Tagkönyvvizsgálat után beléptünk volna a szobába, de előbb meg kellett kérnünk Köves elvtársat: fáradjon ki, hogy nekünk is jusson egy talpalatnyi padló. Valaki lélekzetet vett és felsóhajtott: egy köbméterrel több a levegő! De mi már benyomultunk a három egymásbanyíló, elképzelhetetlenül apró irodába, ahol rettenetes kép tárult a szemünk elé. Ha olvasóink láttak már sóba pácolt halakat hordóba gyömöszölve, akkor helyettesítsék be a halakat emberekkel, tegyék az egészet dunsztba, — és hű képet kapnak a látottakról. Kiss elvtársnak (ő itt az igazgató), kényelmes ülőhelye volt. A felfordított szemétkosárra telepedett le, onnan diktált Zsoldosnénak, aki csak egy kézzel tudott gépelni. A másik kezét lefoglalta a lámpa. Azon lógott időnként, hogy lélekzethez jusson. Az iróasztalokból egy személynek csak fél fiók jutott. Az asztal lapját is kiparcellázták. Olyan lett, mint egy jól megtermett sakktábla. Az f6-os kockában Bán Ernő könyvelte a napi kiadást, de Beöröndhy meglökte, mire előre ugrott d4-re. Faragó elvtárs bejelentette, hogy ez csalás, mert a d4 az ő telke és ő ott akarja felülvizsgálni a havi terveket. Mire észrevettek bennünket, mi már befészkeltük magunkat az egyik padlóhasadékba. Onnan kérdeztük meg, hogy meddig tart ez az állapot a Gázfejlesztő és Gépgyárnál? A feleletet nem hallottuk, mert Kásáné arra a padlómélyedésre lépett, melyben kényelmesen elhelyezkedtünk. Ezért ezúton kérdezzük meg az illetékesektől: helyes ez így? — Aki pedig kételkedne hihetetlennek látszó leírásunk valóságában és a helyszínen saját szemével kívánna meggyőződni arról, amit olvasott, — az menjen el a XIII. ker., Dráva-utca 22-be. Látogassa meg az irodát és nézzen körül! De nyomatékosan figyelmeztetünk mindenkit, hogy csak akkor merészkedjen belépni az ajtón, ha a 6-os villamoson tülekedésből legalább tizenkét órát vett, annak is azt tanácsoljuk, vigyen magával jó erős cipőkanalat!!

ORSZÁGH GYÖRGY

Newyorki kapitalistapalánta

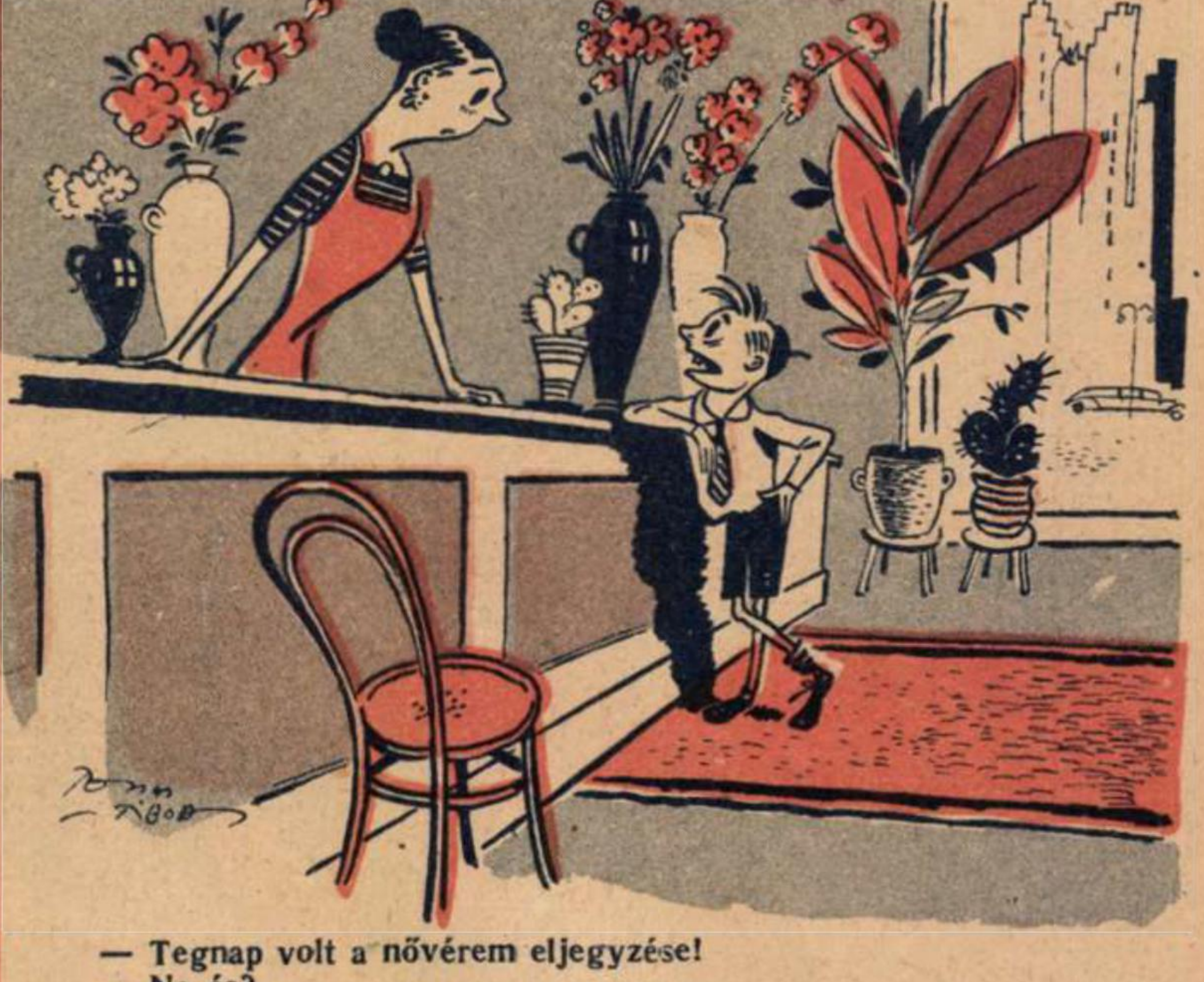

— **Tegnap volt a nővérem eljegyzése!**

— **Na és?**

— **Mi az hogy na és? Tudtommal egy virágkereskedő nemcsak elad, hanem vesz is virágot.**

Ez aztán felháborodás!

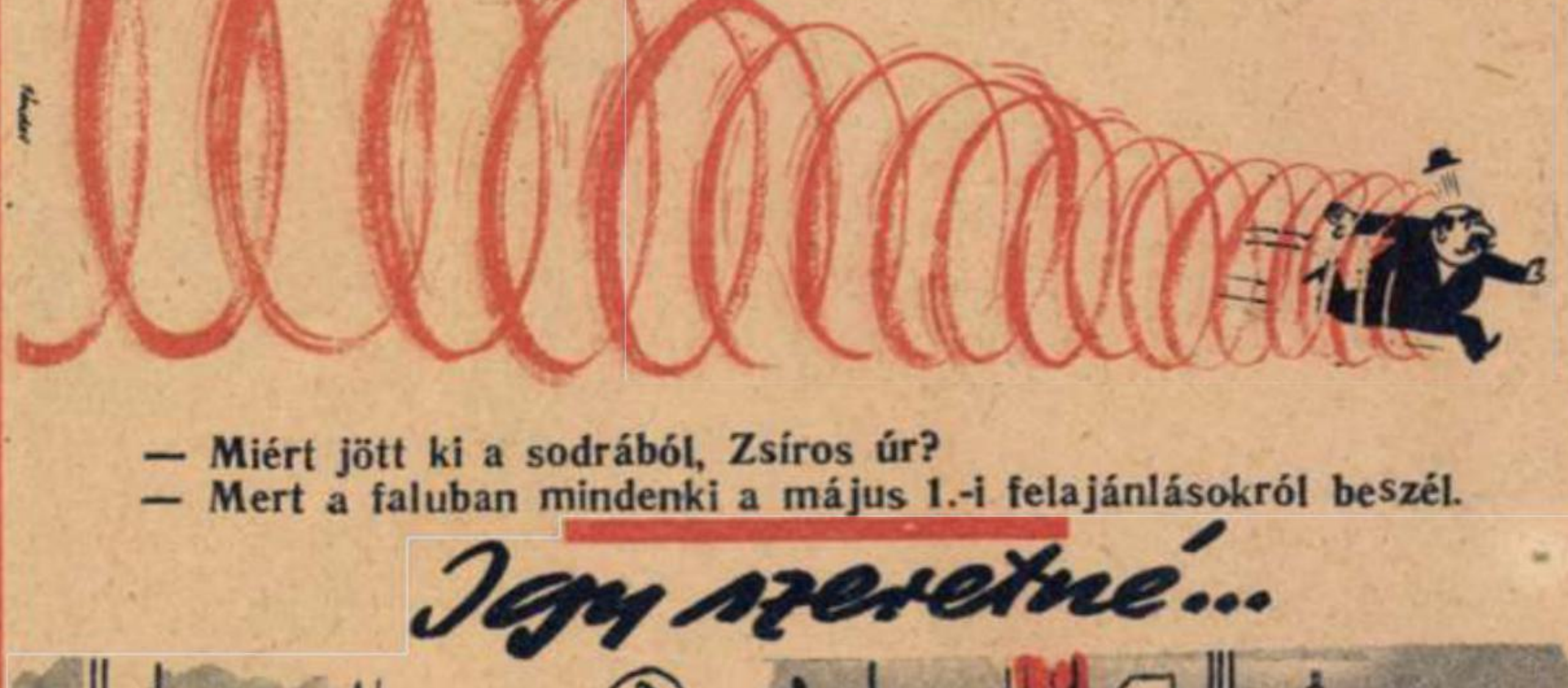

— **Miért jött ki a sodrából, Zsíros úr?**

— **Mert a faluban mindenki a május 1.-i felajánlásokról beszél.**

Így szeretné...

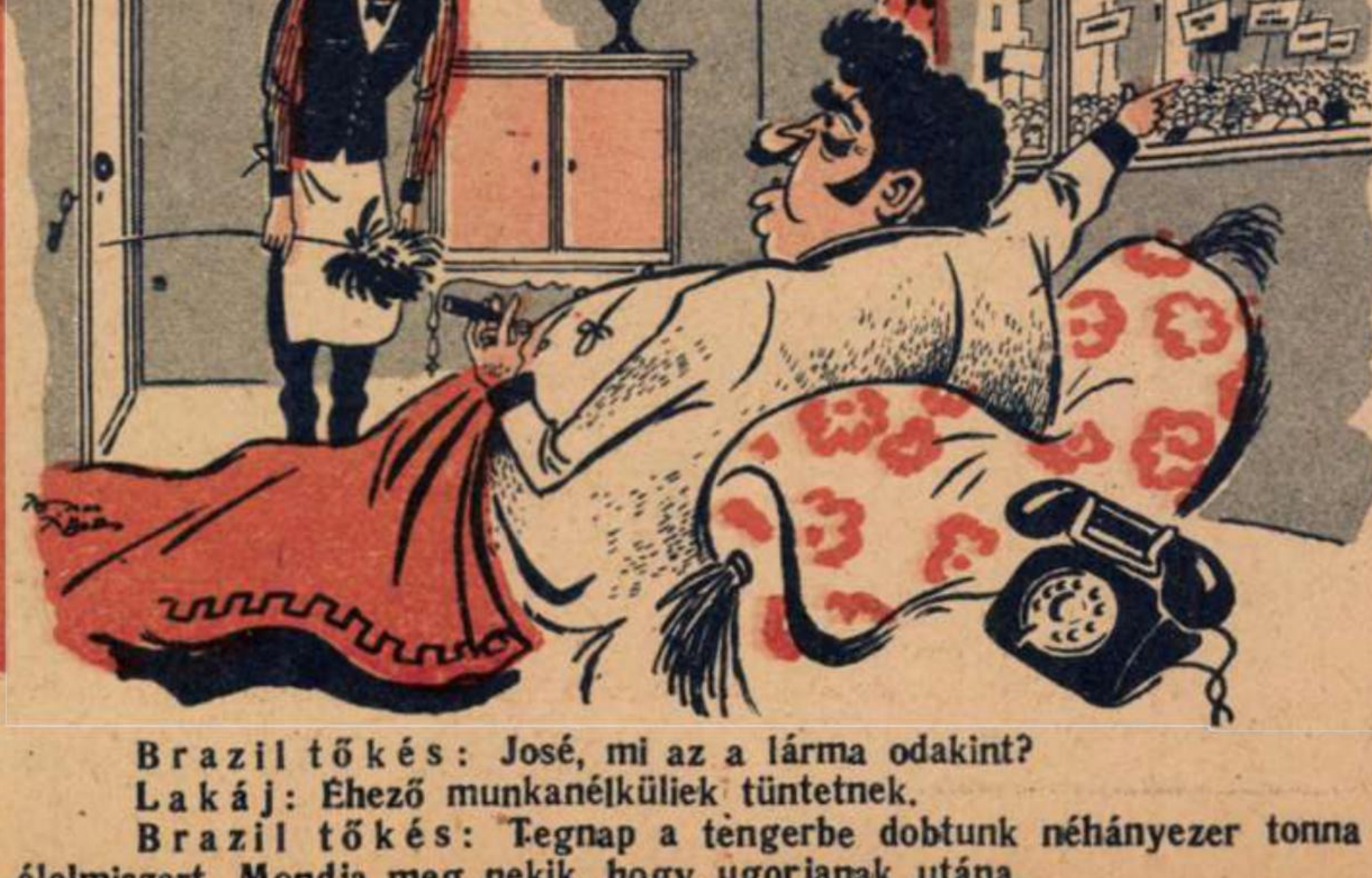

Brazil tőkés: José, mi az a lárma odakint?

Lakáj: Éhező munkanélküliek tüntetnek.

Brazil tőkés: Tegnap a tengerbe dobtunk néhányezer tonna élelmiszert. Mondja meg nekik, hogy ugorjanak utána.

TRUMAN és az ő üdvhadserege

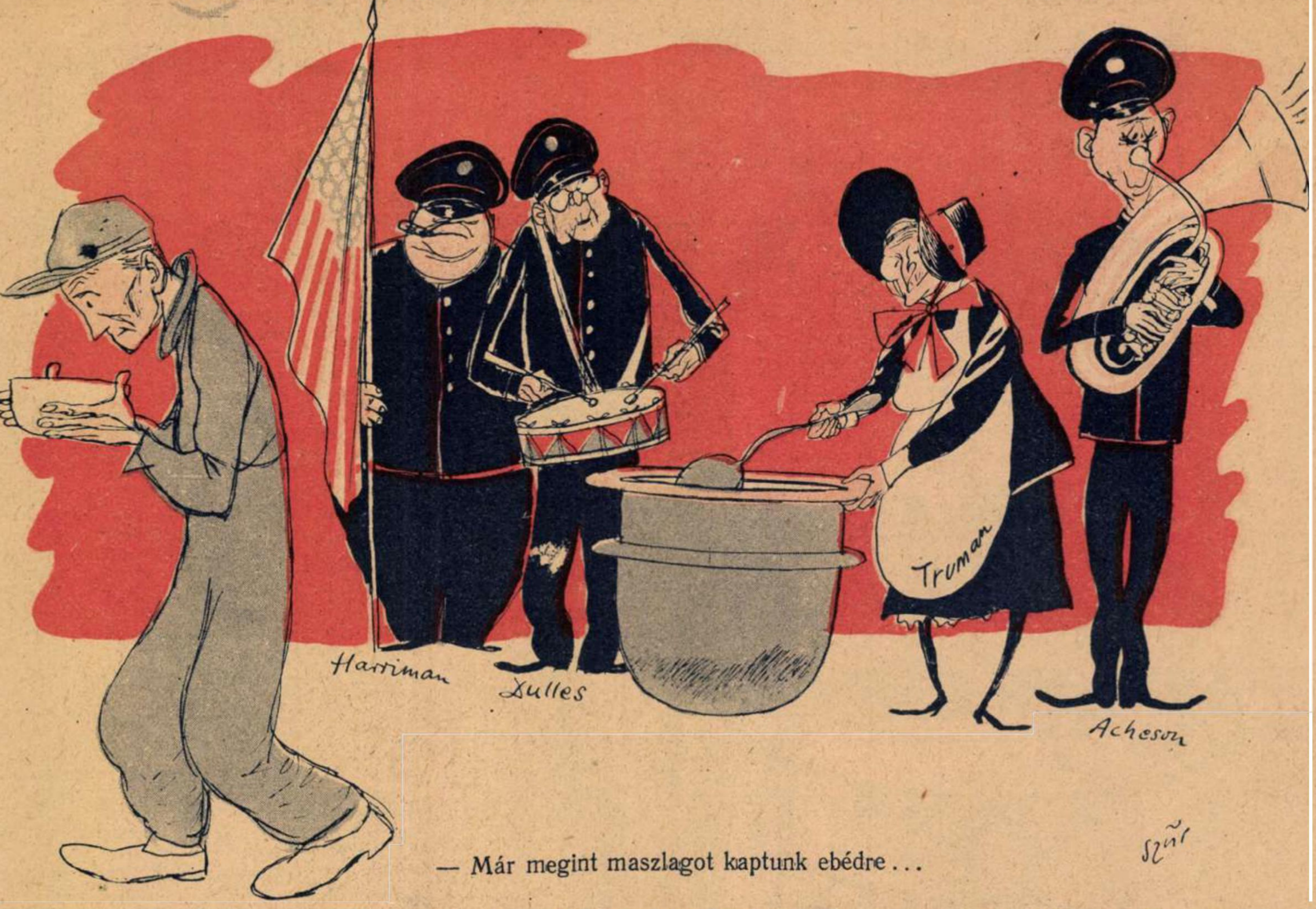

— Már megint maszlagot kaptunk ebédre…

TRIESZT

Kérdés:

— Miért tartanak amerikai hajóhadat Triesztben?

Felelet:

— Miért éppen Triesztben ne tartsanak amerikai hajóhadat?

Kérdés:

— Miért nem tud nyugvópontra jutni a trieszti kérdés?

Felelet:

— Az USA őszintén szeretne pontot tenni a trieszti kérdés végére.

Kérdés:

— És mi ennek az akadálya?

Felelet:

— Az, hogy támaszpontot szeretne odatenni.

Ez így igaz!

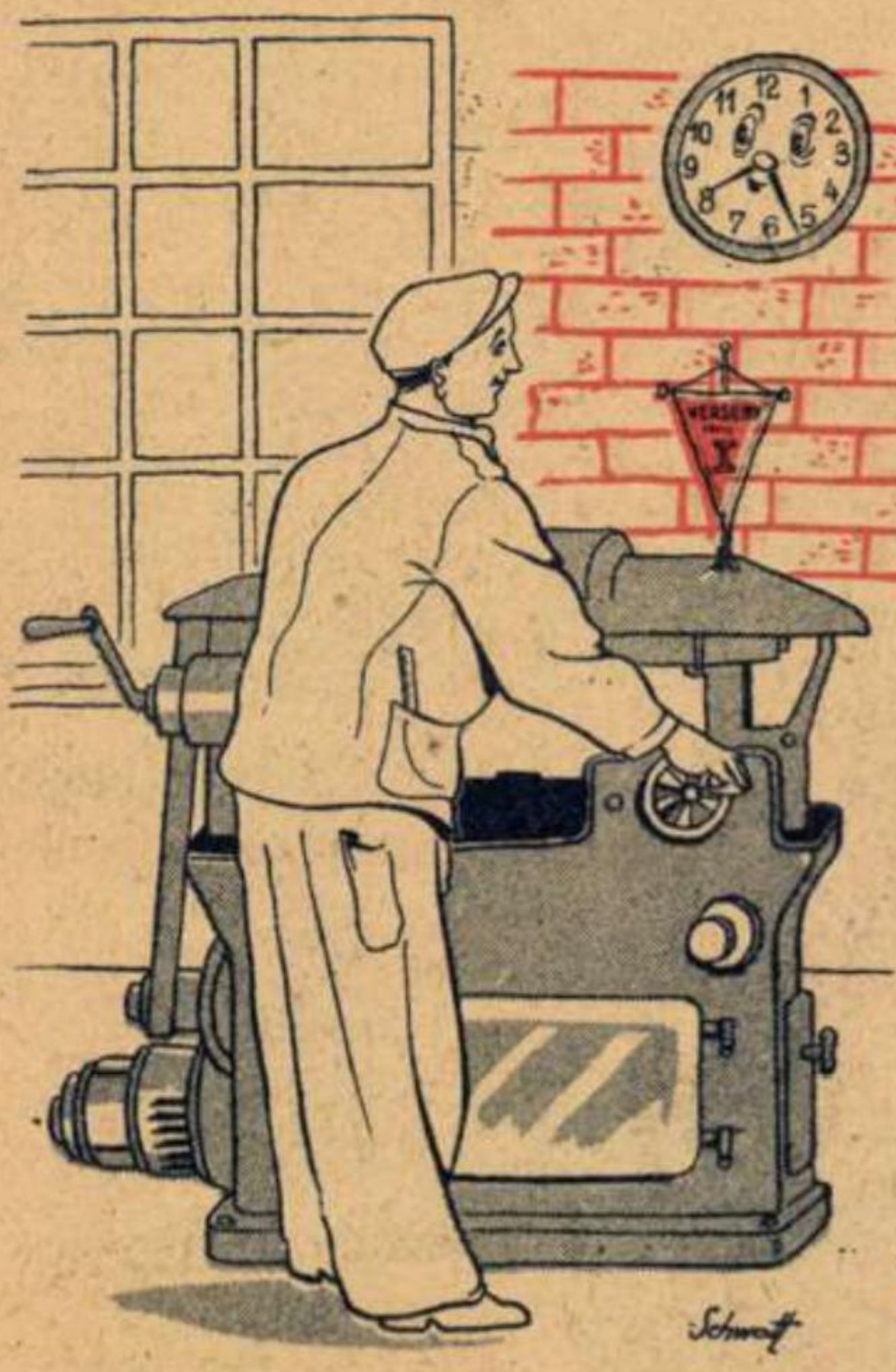

Munkás az órához: Kettőnk között az a különbség, hogy ha te sietsz, akkor rosszul jársz, ha én sietek, akkor jól járok.

Üzlet a holddal

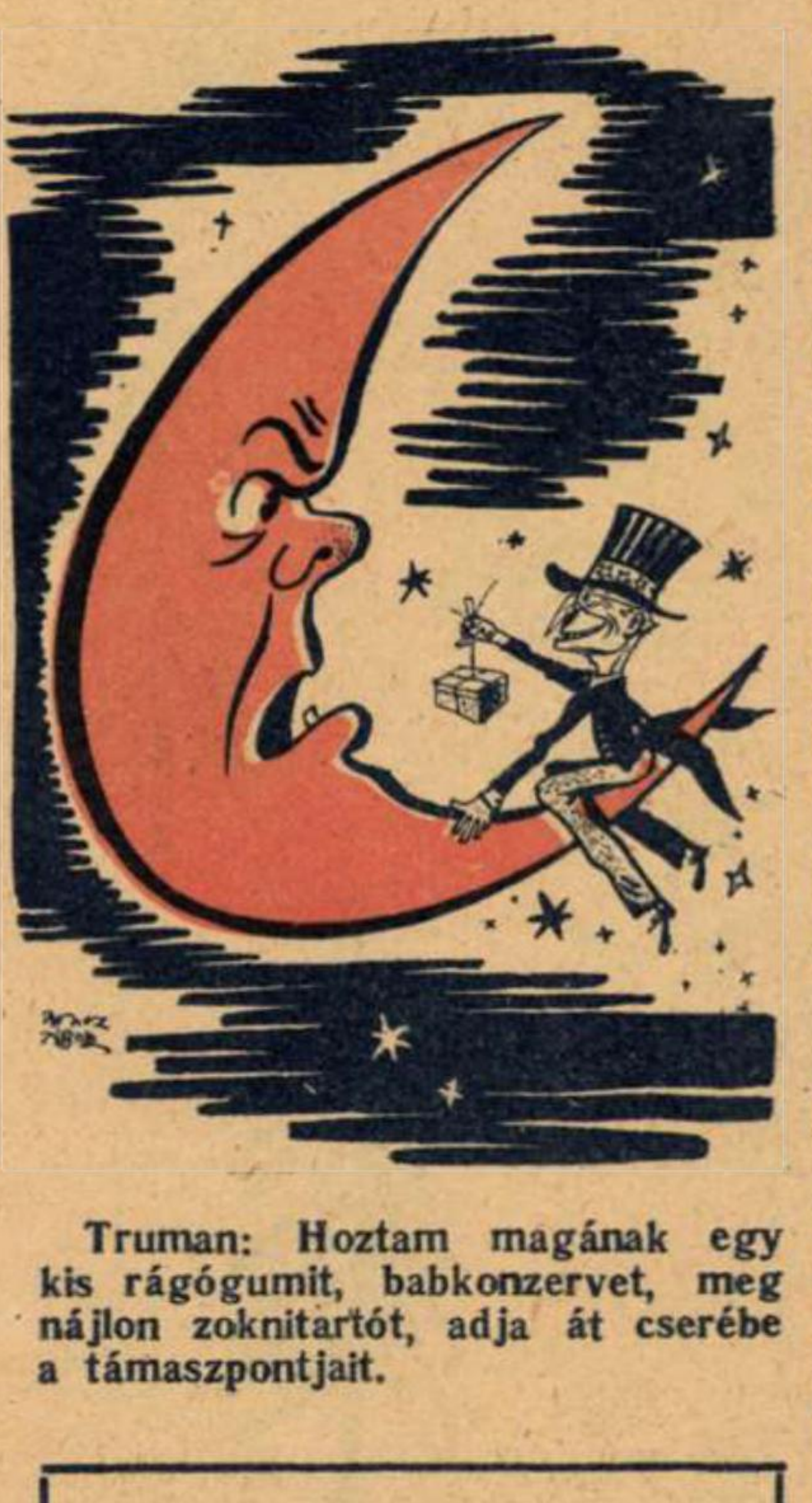

Truman: Hoztam magának egy kis rágógumit, babkonzervet, meg nájlon zoknitartót, adja át cserébe a támaszpontjait.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Budapesti Szikra Nyomda
V., Honvéd-u. 10.
Felelős vezető: Radnóti Károly.

Tekecs és duli

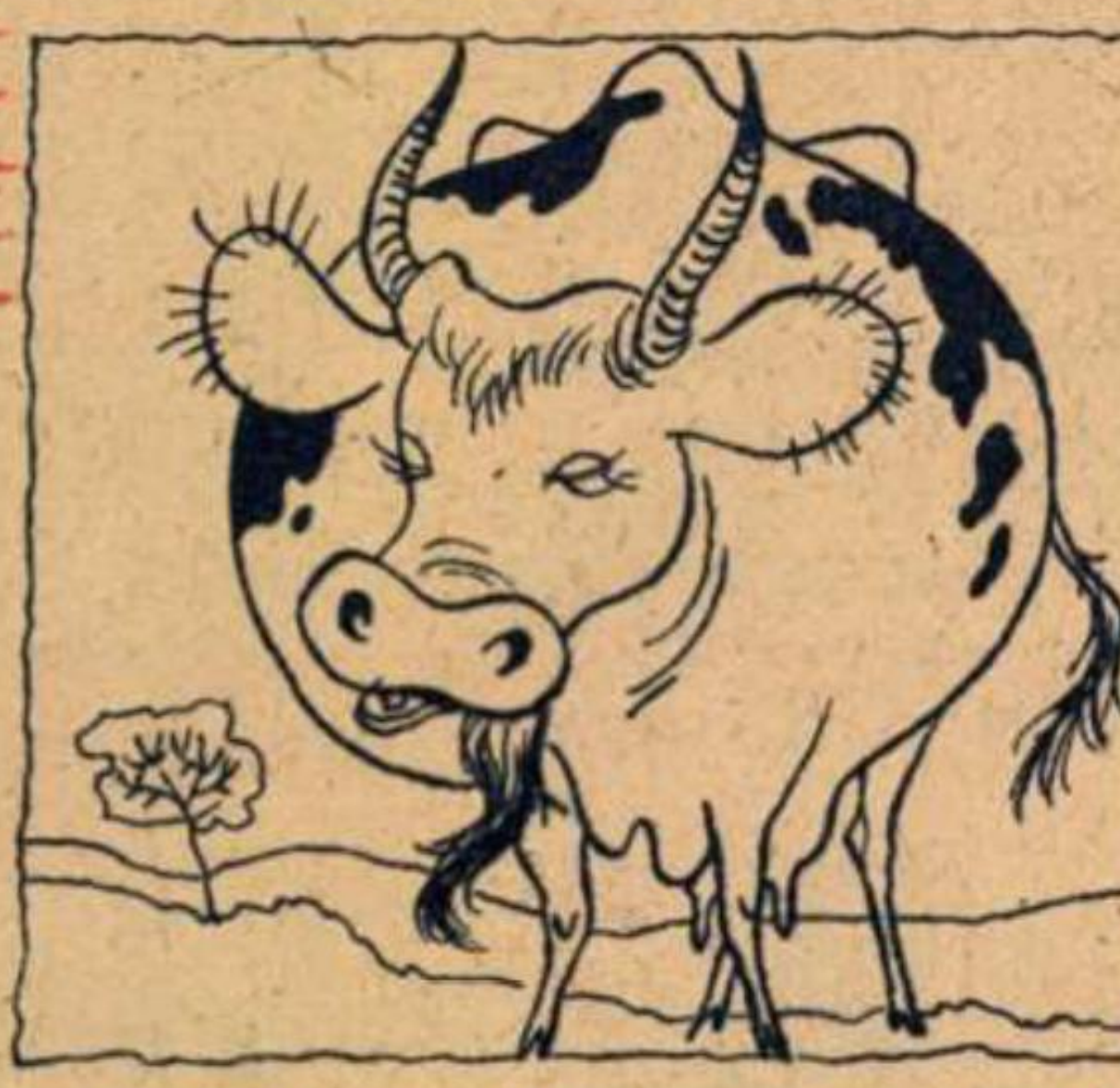

Számtalan találmány, javaslat érkezik a Találmányi Hivatalhoz, melyeknek javarésze kitűnő technika-fejlesztési anyagot tartalmaz. Akad köztük azonban néhány csodabogár is, mely a hivatal derűs, jó hangulatáról gondoskodik.

Egy buzgó feltaláló levélben közölte, hogy sokat kísérletezett annak a problémának megoldásával, hogyan lehetne megmenteni a búzavetést a kártevő varjaktól. Véleménye szerint a vetés között puskaport kellene elhinteni, mert a varjú, érezvén a puskapor szagát, közelébe sem megy a vetésnek!

Egy másik javaslattevő sok villanyáramot szeretne megtakarítani. Ezért azt ajánlja, hogy vidéken, amikor a hold süt, tiltsák be az utcai világítást. (Persze, az újító nem gondolt azzal a kellemetlen körülménnyel, hogy mi történik, ha véletlenül kiderül, hogy beborult!)

„Korszakalkotó“ újítást nyujtottak be az állattenyésztés vonalán is, amelynek jelentős takarmánymegtakarítás a célja. A javaslattevő két új állatfajtát kíván kitenyészteni hazánkban, a „tekecs“-et és a „duli“-t. Tudvalevő, hogy a tehén jó tejelő, de sok takarmányt fogyaszt, míg a kecske keveset eszik és viszonylag sokkal több tejet ad. Kettejük kereszteződése a „tekecs“, amely igénytelen étvágyú, jól tejelő állat lehetne.

A fürge nyúl és a jóhúsú lusta disznó keveréke lenne a „duli“, mely mázsás súlyával, rengő hájrétegével könnyedén ugrálna keresztül árkon, bokron és palánkon. Utasítás: „Ha ezek az állatok kereszteződni nem óhajtanának, izgatásukra elektromos áramot kell alkalmazni.“

Egy ügyes selyemhernyótenyésztő javaslatára a selyemhernyókat úgy kell idomítani, hogy gubójukat mindjárt mintásra szőjék. Így sok felesleges munkát takarítanánk meg a selyemszövőgyáraknak — írja —, mert a gubóról letekert selymet egyszerűen csak össze kellene varrni — és kész az anyag!

Végül ne feledkezzünk meg az egyik állandó „újítóról“ sem, aki minden járműre makacsul vitorlát akar felszerelni. Javasolta, hogy többek között a vonatok utolsó kocsiját is feltétlenül el kellene látni vitorlával, amely megóvná az utasokat a rázkódás kellemetlenségeitől. Mivel javaslatára választ nem kapott, néhány hét mulva újabb levél érkezett. Itt oda módosította újítását, hogy a rázkódásnak kitett utolsó kocsit csatolják a mozdony elé (persze vitorlával együtt), hogy a kocsi simán haladhasson.

A felzaklatott lelkű előadónak megnyugtató elutasító válaszon kellett gondolkoznia. A javaslatot végül azzal az indokolással utasította el, hogy „miután a vonatok utolsó kocsijában újabban tejet szállítanak, amely a rázás következtében a hosszú út alatt vajjá köpülődik, az utolsó kocsi rázkódására feltétlenül szükség van.“ Ebben az érvben az újító megnyugodott.

B. L.

EGY FÉRFI

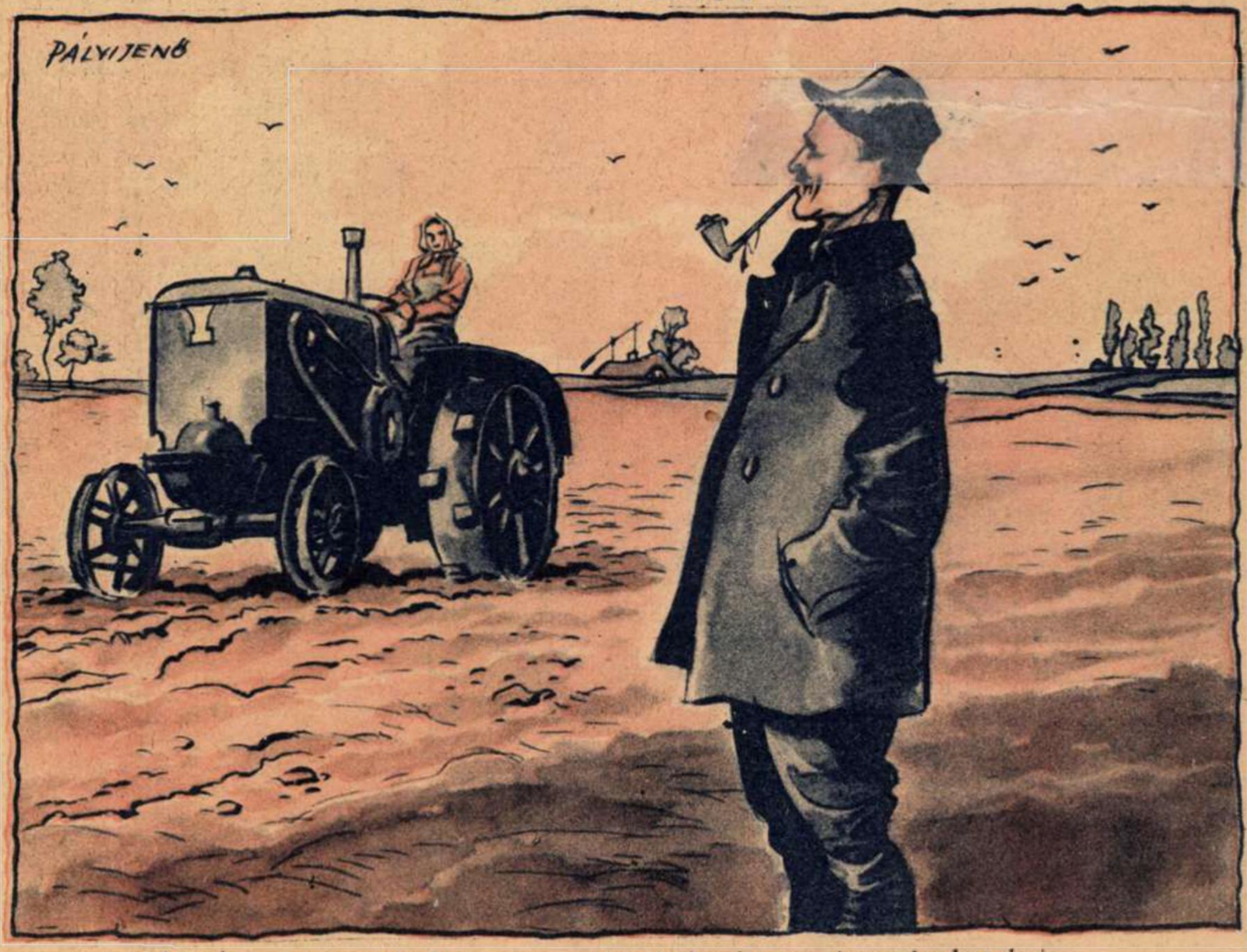

…aki büszke rá, hogy náluk az asszony tartja kezében a kormánykereket.

Aminek nem szabad lennie

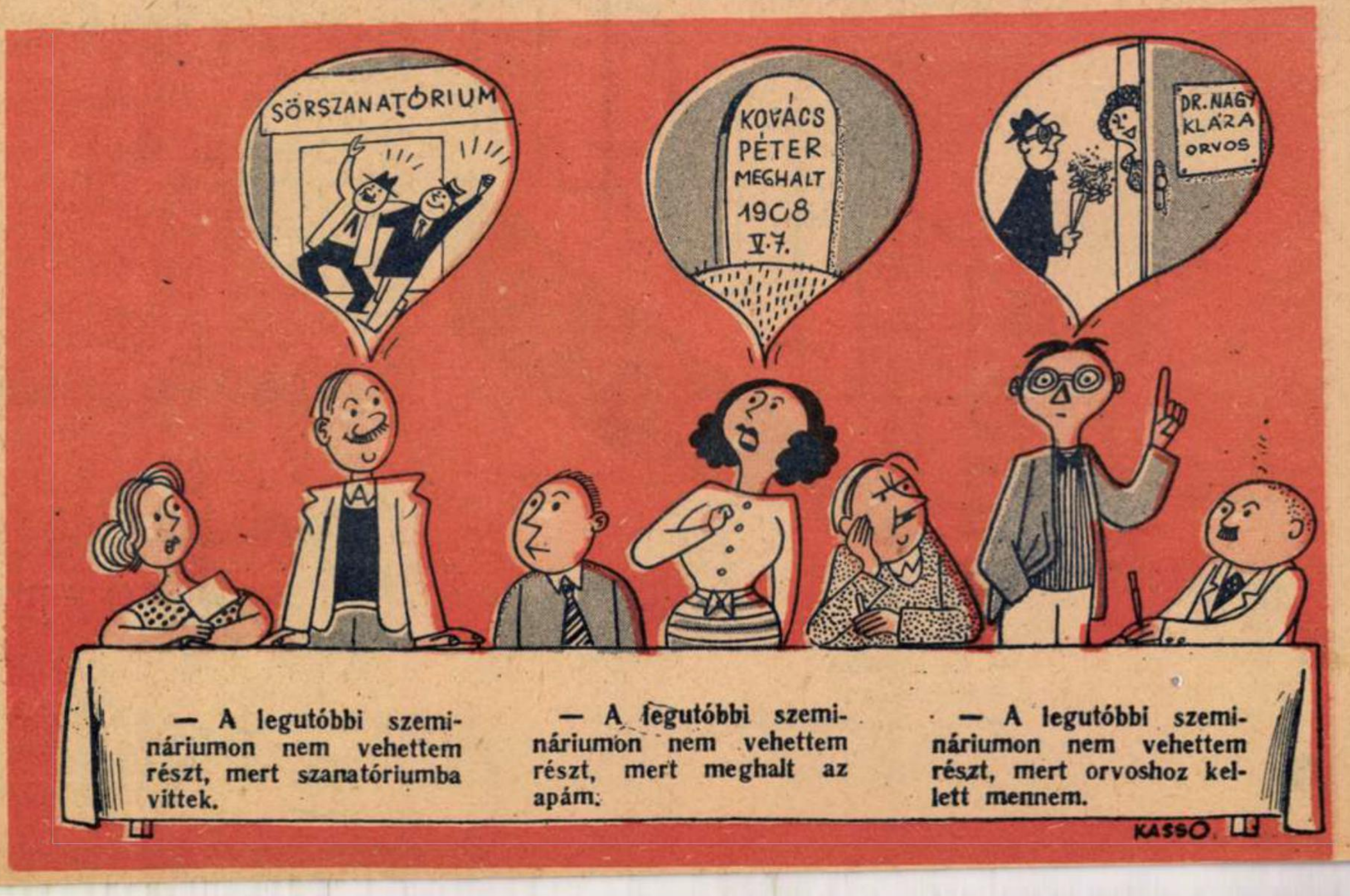

— A legutóbbi szemináriumon nem vehettem részt, mert szanatóriumba vittek.

— A legutóbbi szemináriumon nem vehettem részt, mert meghalt az apám.

— A legutóbbi szemináriumon nem vehettem részt, mert orvoshoz kellett mennem.

A washingtoni pánamerikai kongresszus startja

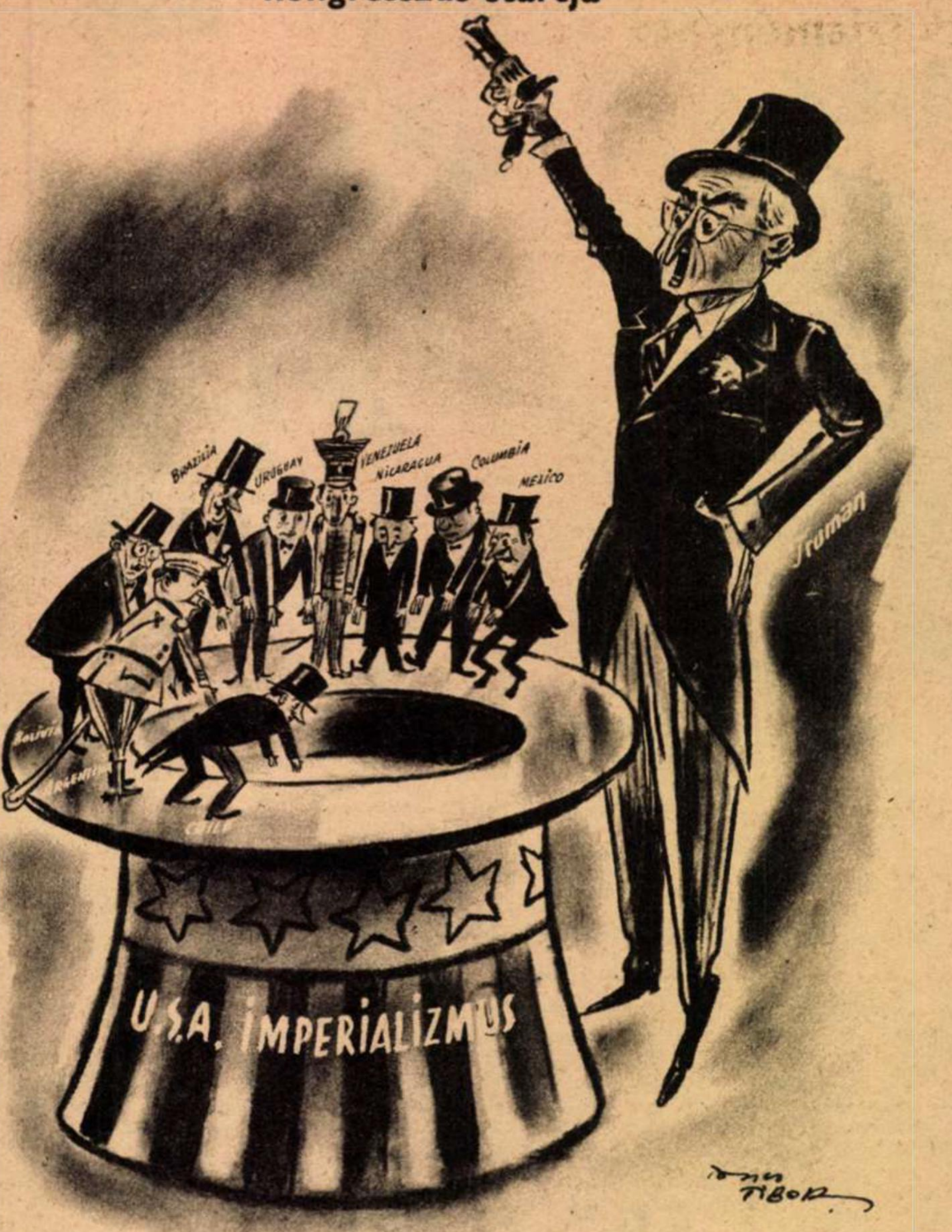

Felcsaptam felfedezőnek

Bevallom, annakidején lelkes olvasója voltam olyan regényeknek, amelyek nagy felfedezésekről szóltak, s minden vágyam az volt, hogy egyszer én is felfedező lehessek, expedíciót vezethessek szörnyű kalandok között, melyek során megőrzöm hidegvéremet és aztán legyőzve az ellenséges törzseket, felfedezzek egy addig még ismeretlen Sarkot, amit rólam neveznének el. A napokban végre teljesült szívem régi vágya; expedíciót alakítottunk az üzem területén heverő régi gépalkatrészek, hulladéklemezek, réz, drótkötelek felkutatására. Az expedíciót elneveztük anyagtakarékossági komplexbrigádnak s én kaptam azt a megtisztelő megbízatást, hogy vezessem az expedíciót. Mivel az expedícióban mindig részt vesz egy nő is, beszerveztük Julikát is a lakatosműhelyből. Olvasmányaimból emlékszem, hogy az expedícióban szereplő nő mindig milliomos lány vagy angol lady volt, akit egy aggastyánhoz akartak adni, de ő inkább az őserdőbe ment. A lady mindenesetre szőke volt és valószínűtlenül vékony. Juli ellenben fekete és valószerűbb. Egyetlen hibája az, hogy állandóan járatja a szájacskáját, és ezzel felhívta magára az ellenséges törzsek figyelmét. Azok rögtön tamtamot vertek és mérges nyilacskák ezreit röpítették felénk, hogy „mi a fenének fáradtok, úgyse találtok semmit, mi hasznotok belőle, gyertek inkább át a „Vén Hordóba" satöbbi. Az expedíció állta az ostromot, senki nem sérült meg, sőt még vidámabban folytattuk utunkat. A szerelőműhely háta mögött nagy mennyiségben találtunk hulladéklemezeket, egymás hegyin hátán. Az expedíció minden tagja hangosan örült a leletnek, és máris vissza akartak fordulni. Elképzeltem, hogy mit csinálok én egyedül az üzem mélyén, mennyi veszedelem vár rám a raktárosok részéről és ezért nagy beszédben meggyőztem őket, hogy tartsanak ki még egy kicsit, mert a java csak most jön. Úgy, mint ahogy azokban a rémséges regényekben, most is megeredt az eső, és nagy szorgalommal verte a tarkónkat. És akkor megtaláltuk a régi, elfelejtett várost. A Fé-szert, amelynek kapuját pókháló nőtte be és egy negyvenötös plakát. Bekukucskáltunk az ablakokon és csuda dolgokat láttunk. Volt itt minden: darualkatrészek, esztergapadok, automaták, lemezek, szerszámok. Úgy éreztem magamat, mint azok a kincskeresők, akik előtt a hegy kihányta gyémántjait. Elhatároztuk, hogy mindenképpen bejutunk. Nem is kellett ehhez sem térkép, sem különös csalafintaság, ott mentünk be a fészerbe, ahol minden rendes ember, és ahol annakidején az őslakók is bejártak: az ajtón, amit csak meg kellett koppintani, és máris úgy feküdt le előttünk, mint egy engedelmes eb. És akkor mi bementünk, és körüljártuk, feltaksáltuk a fészerben található dolgokat. Többszázezer forintra becsültük. És akkor jött a baj. Megjelent a Fé-szer hajdani őre, egy vénséges öregember, talán még az őslakók felejtették itt. Valami érthetetlen nyelven, mellét verve állandóan csak azt hajtogatta, hogy: Rak-tá-ros, és aztán felmutatott egy ősrégi táblára, amelyen ez állt: „Idegeneknek belépni tilos". Nem tehettünk mást, kisompolyogtunk, hiszen nem tudtuk, hogy nem állunk-e szemben túlerővel. Másnap a hídműhely új lemezeket kért, és a raktáros nagy megrendeléseket tett. Ekkor az expedíció felhívta figyelmét a fészerben található, és a szerelő-műhelyben használható lemezekre. Pataki, az anyagkönyvelés vezetője kétségbevonta állításunkat, és minduntalan egy kartont lobogtatott a szemünk előtt, amelyből állítólag az derült ki, hogy a raktárban lemezek nincsenek, a piros vonal is oda volt húzva, és ez ellen nincs apelláta. Én ekkor expedícióm nevében büszkén így feleltem: „Jöjjön velem szaktárs!" — és azzal elvezettem oda, ahol a kincsek feküdtek. Megadta magát. Nem kellett az üzemnek nehéz pénzeket kiadni.

Olyan volt mindez, mint egy valóságos expedíció. Nekünk se hitték el, hogy felfedeztük az Északi Sarkot, illetve a régi fészert. Olyan volt, mint egy valóságos expedíció, csak házasság nincs a végén, bár én már rég felfedeztem szívem hajlandóságát Juli iránt, csak, csak, hogyis mondjam, ő még nem fedezett fel engem.

Mikes György.

Figyelmes férj és gondos apa

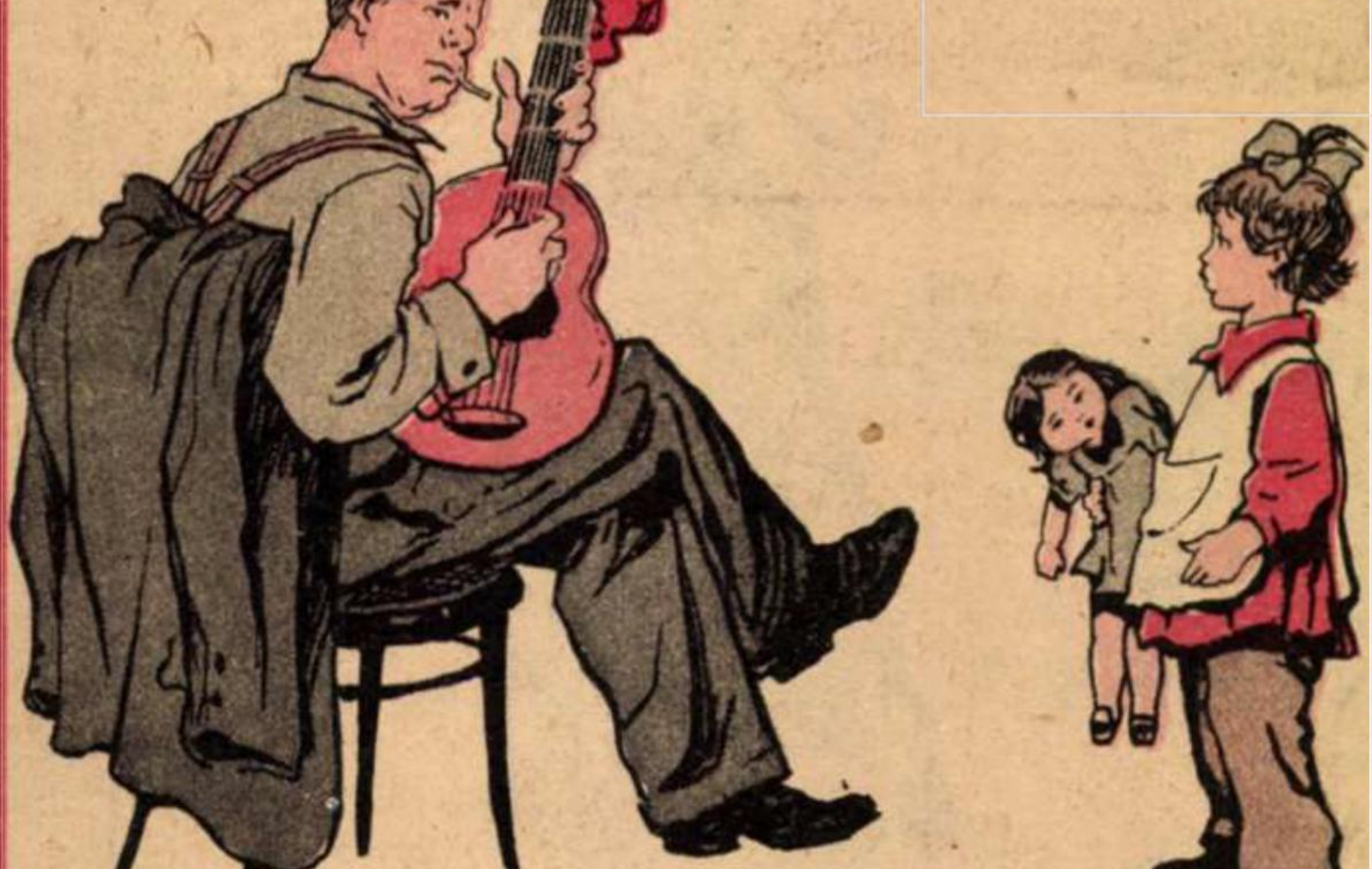

— Apuka éhes vagyok, enni szeretnék!

— Várj egy kicsit kislányom. Most jöttem a hivatalból, hadd pihenjek. Mindjárt jön haza a munkájából anyukád, ő majd ad enni mindkettőnknek

(Krokodil, Moszkva.)

Csellengők ha találkoznak

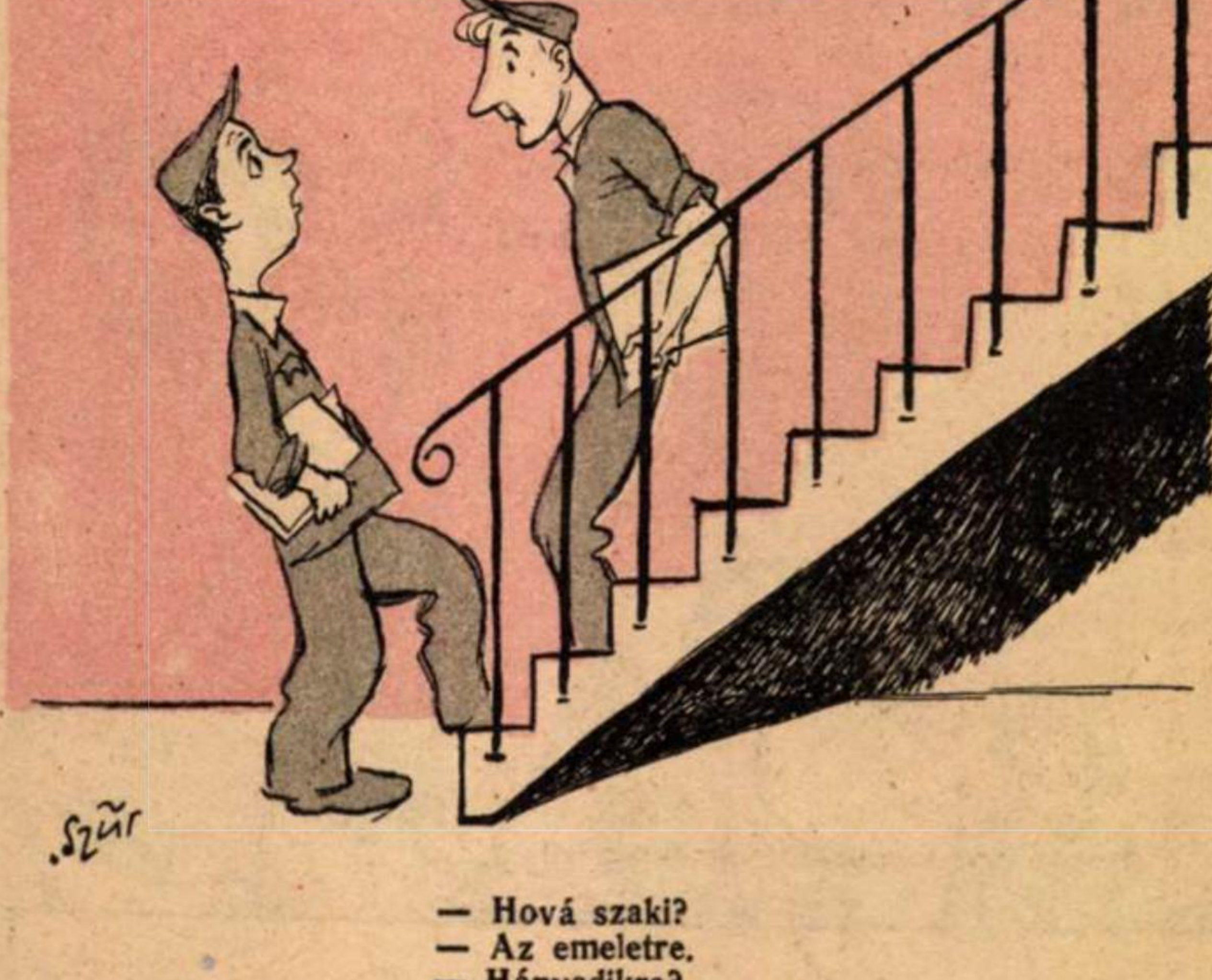

— Hová szaki?
— Az emeletre.
— Hányadikra?
— Azt még nem tudom…

Nagyon jól beszél!

A termelési értekezlet megkezdődött. Először az anyagbeszerzési osztály vezetője szólalt fel és felszólította a hivatal dolgozóit, hogy áruigényeiket másolattal nyujtsák be.

— Nagyon helyes! Nagyon jól beszél! — kiáltott közbe Fekete bácsi.

Ezután a szervezési osztály egyik dolgozója kért szót. Feleslegesnek tartotta a másolatot, mert papírpocsékolást jelent.

— Igaza van! — ordította Fekete bácsi.

Kovács, a személyzeti osztály helyettes vezetője közbevető indítványt tett:

— Legyen másolat, de az igénylőlap nagyságát csökkentsük a felére.

— Igaza van! Csökkentsük! — bömbölte Fekete bácsi.

Barabás, a levelezési osztályról felmutatott egy igénylőlapot és megjegyezte, hogy teljesen elegendő a papír negyedrésze is.

— Úgy van, úgy van, a negyedrésze is elég! — hallatszott ismét Fekete bácsi hangja.

Ezután Sas beszélt, a jogügyi osztályról.

— Kartársaim — mondta —, ellenzem a fél- és negyedív papirost, mert gyakran olyan sok tárgyat kell igényelnünk, hogy még a rendes ív is kevésnek bizonyul. Ha bevezetjük a négyrészre vágott papírt, akkor néha nyolc darabra kellene írni az igénylést.

— Nagyon jól beszél, egyetértek Sas kartárssal — harsogta Fekete bácsi.

A könyvelési osztály vezetője szólalt fel:

— A legélesebben elítélem Fekete kartárs viselkedését — kezdte —. Helyesel annak, aki valamit javasol és annak is, aki azt élesen ellenzi. Ez komolytalan, minősíthetetlen viselkedés.

— Igaza van! — tapsolt lelkesen Fekete bácsi és megelégedetten dőlt hátra a székén, azzal a jóleső tudattal, hogy az értekezleten egyetlen haragost sem szerzett.

(sti)

Szép kis kilátások!

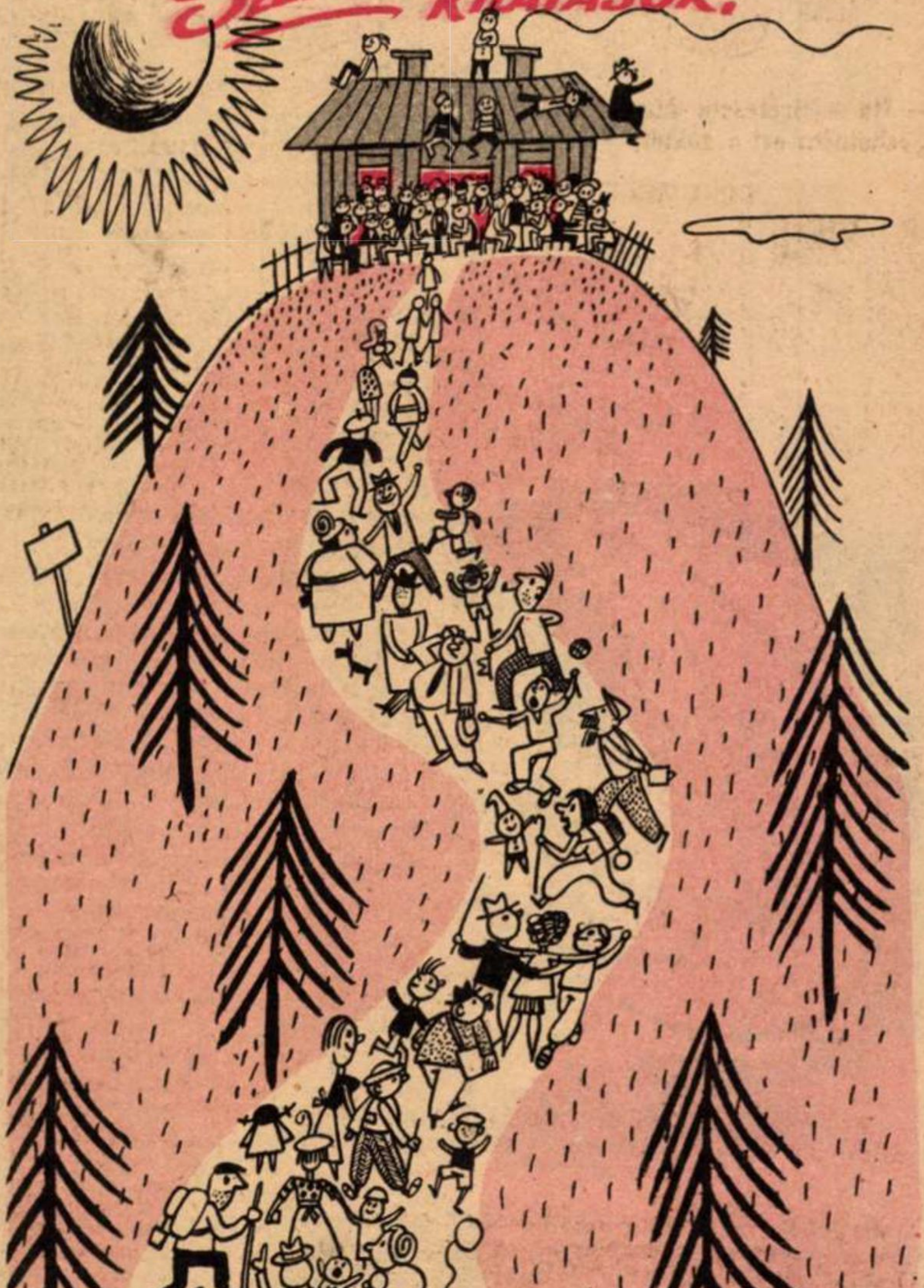

— Csak egy kis kitartás még, mindjárt fent leszünk a menedékházban és kipihenjük magunkat!

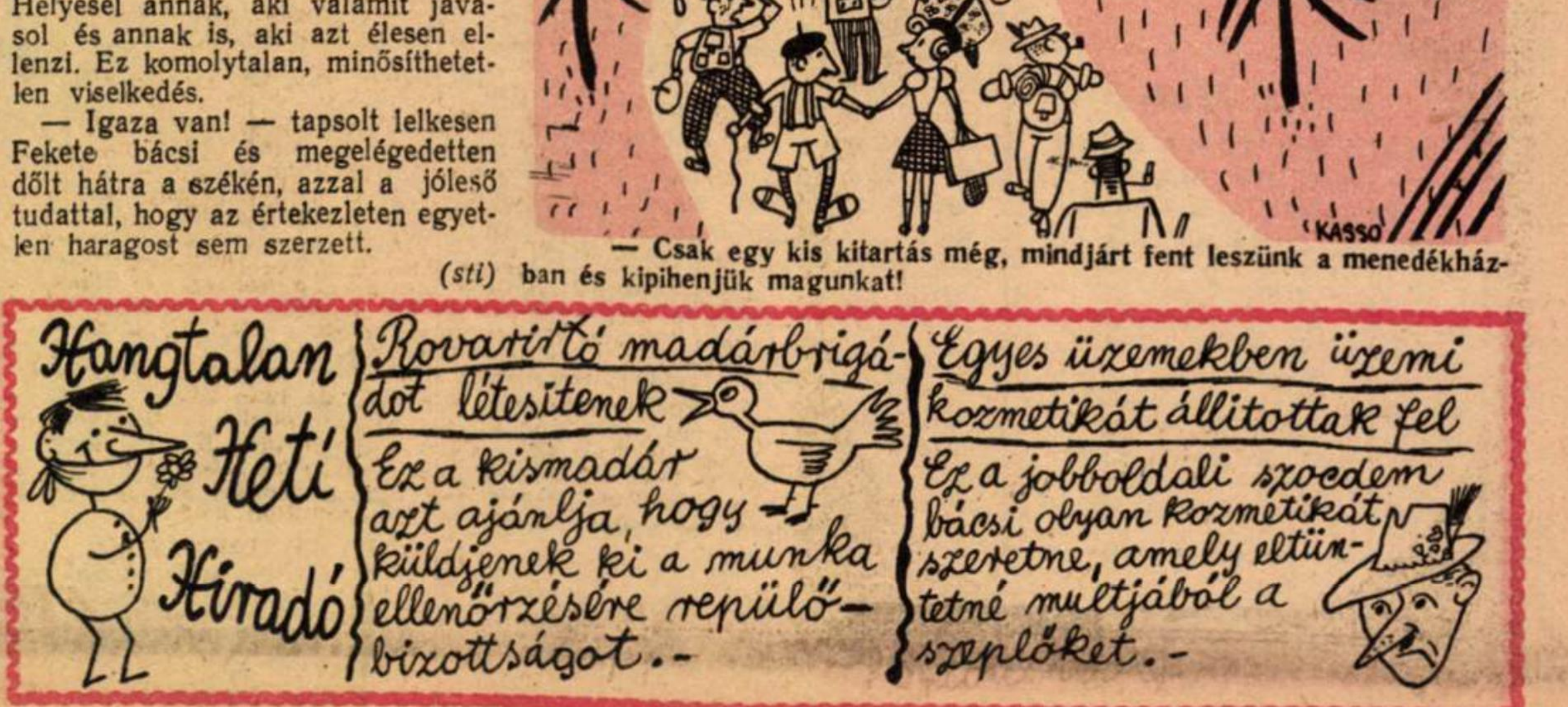

Rovarirtó madárbrigádot létesítenek

Ez a kismadár azt ajánlja, hogy küldjenek ki a munka ellenőrzésére repülőbizottságot.-

Egyes üzemekben üzemi kozmetikát állitottak fel

Ez a jobboldali szocdem bácsi olyan kozmetikát szeretne, amely eltüntetné multjából a szeplőket.-

Csehszlovák vendégünk,

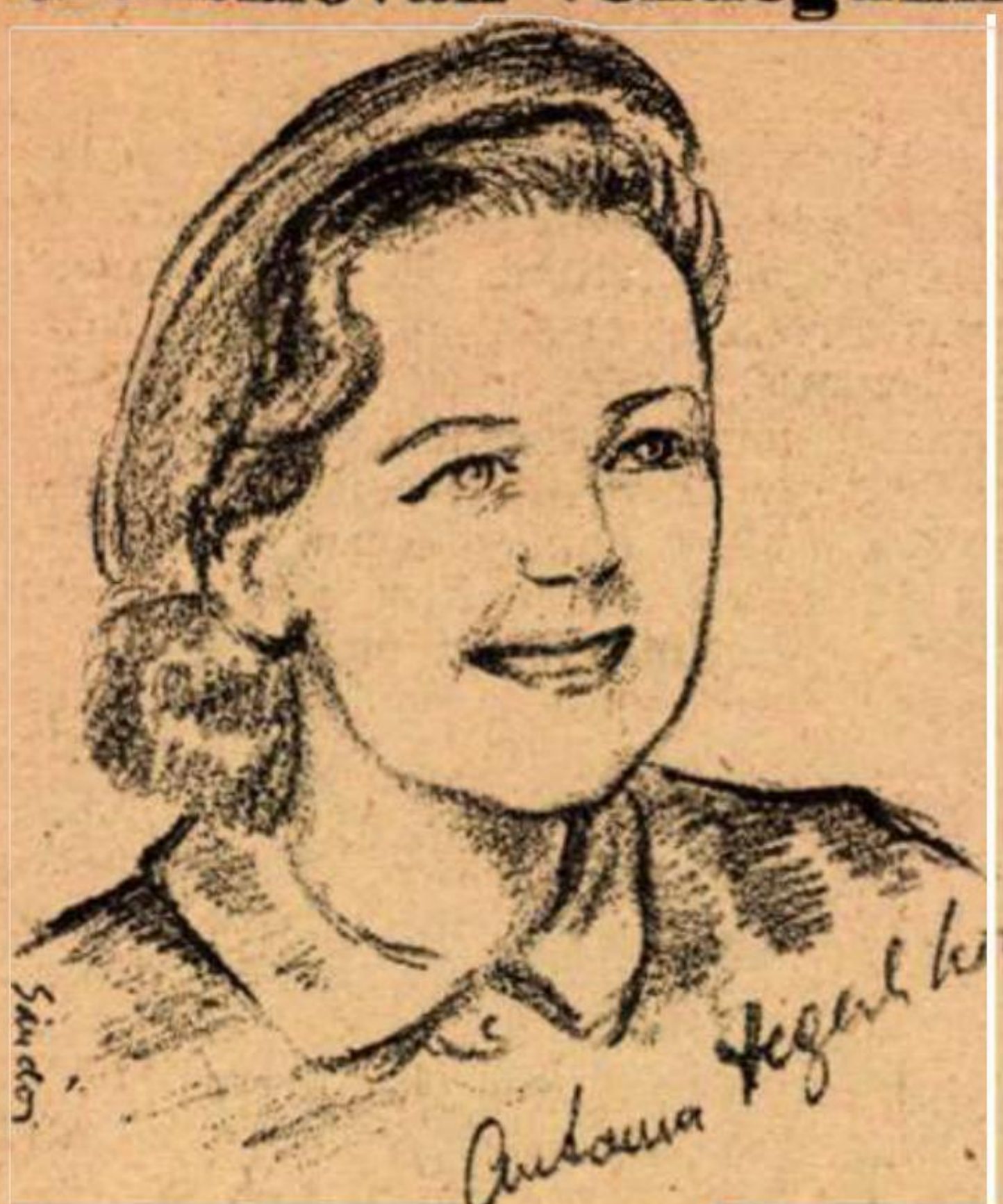

Antonia Hegerliková filmszínésznő, az „Új harcosok születnek“ című film főszereplője, aki a Csehszlovák Filmhét alkalmából Budapesten tartózkodik.

A párizsi sztrájkról

BÉREMELÉS ELŐTT

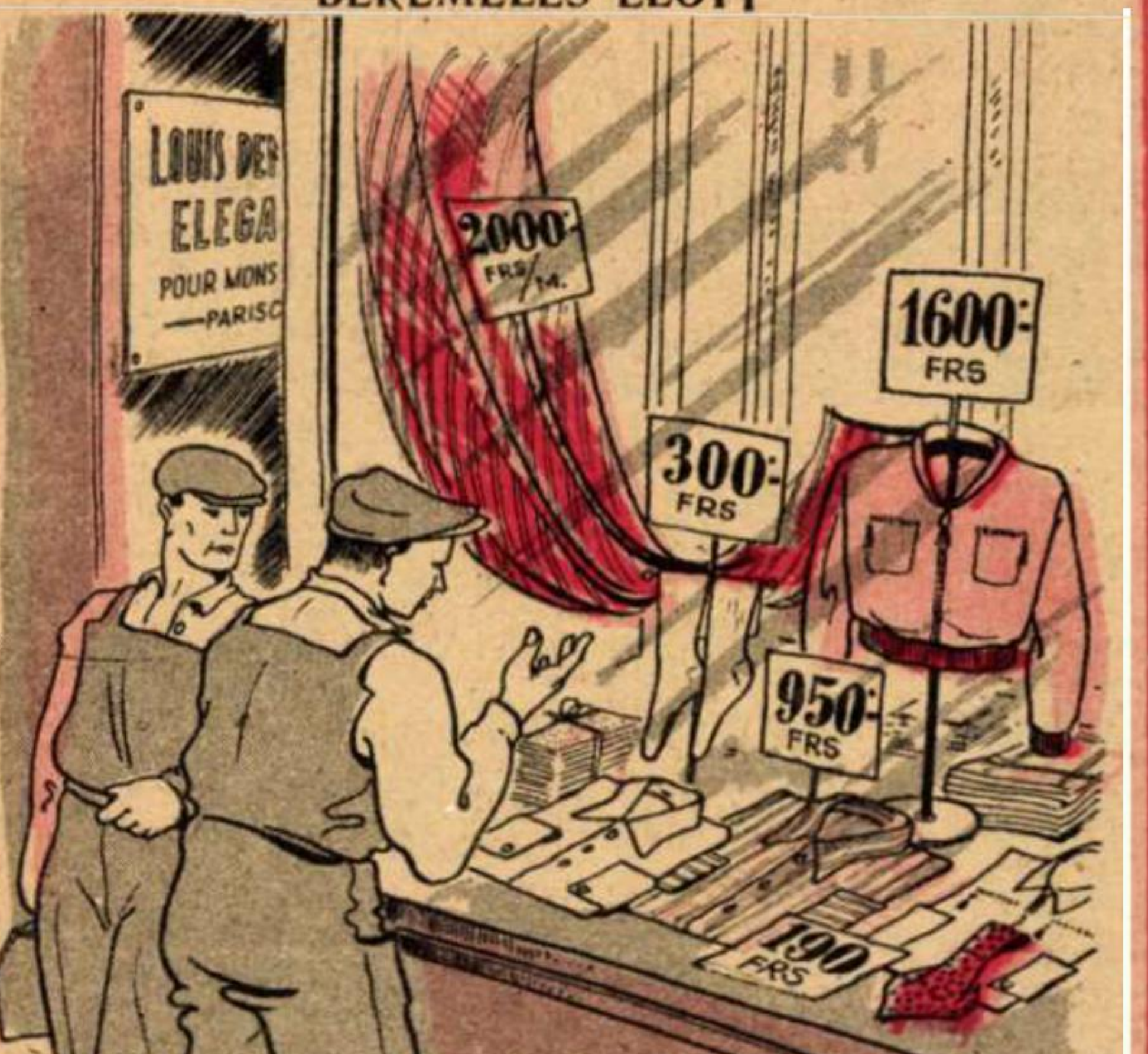

— Ha a fizetésem húsz százalékkal több lenne, megvehetném ezt a zoknit.

BÉREMELÉS UTÁN

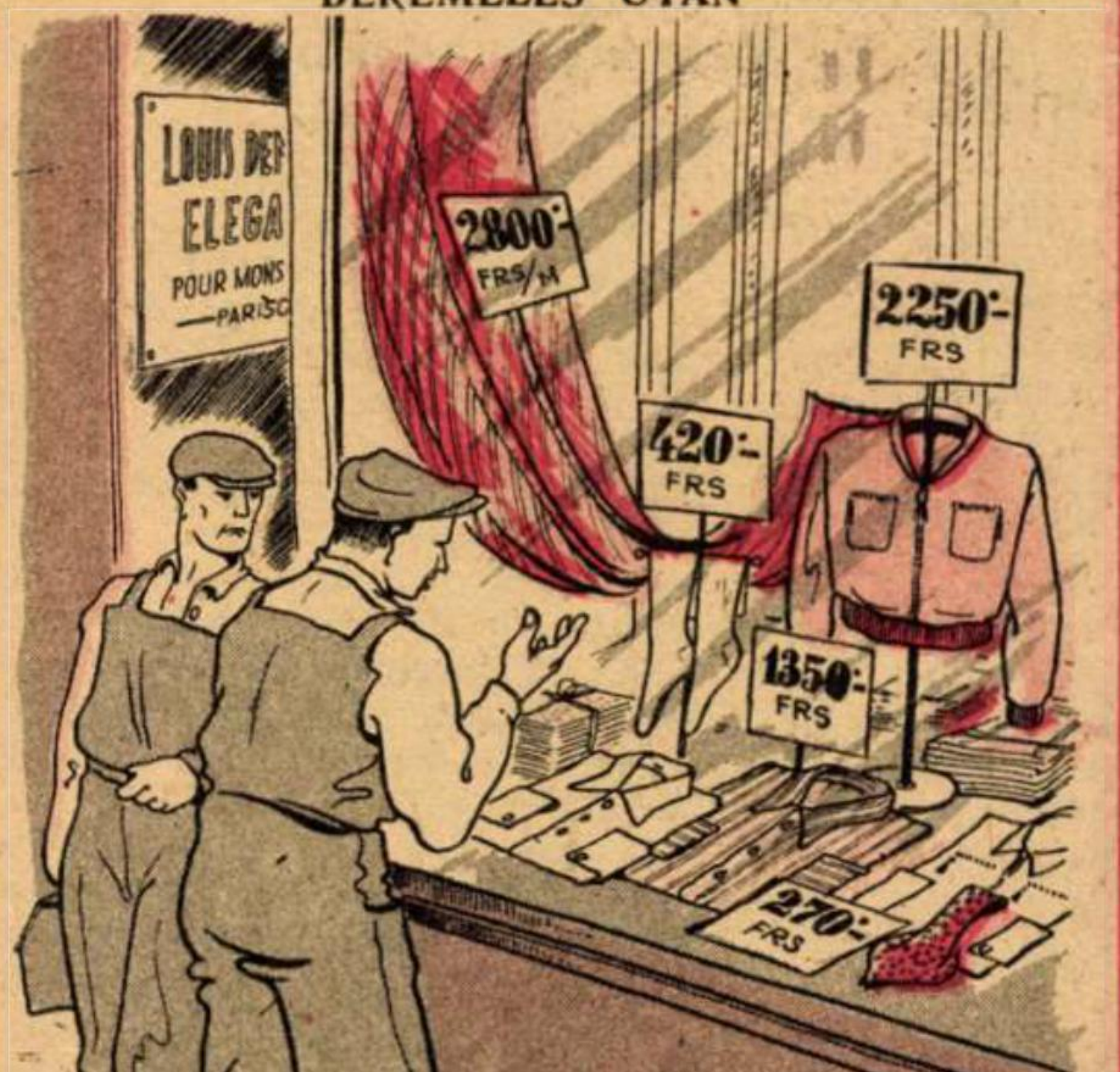

— Ha a zokni árát nem emelték volna fel húsz százalékkal, most megvehetném ezt a zoknit.

A háborús hisztéria kórokozói

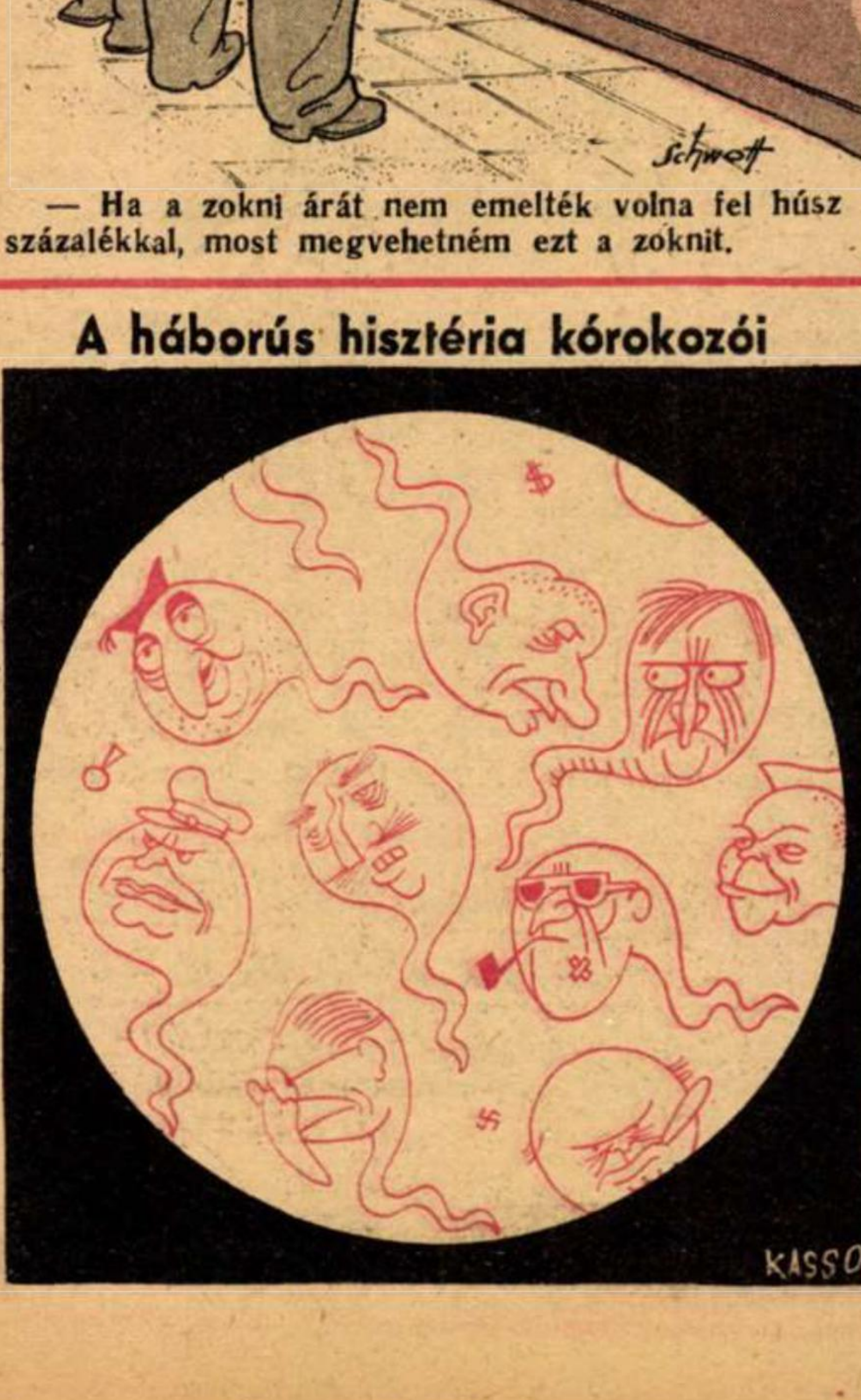

Egy pesti újságközleményhez

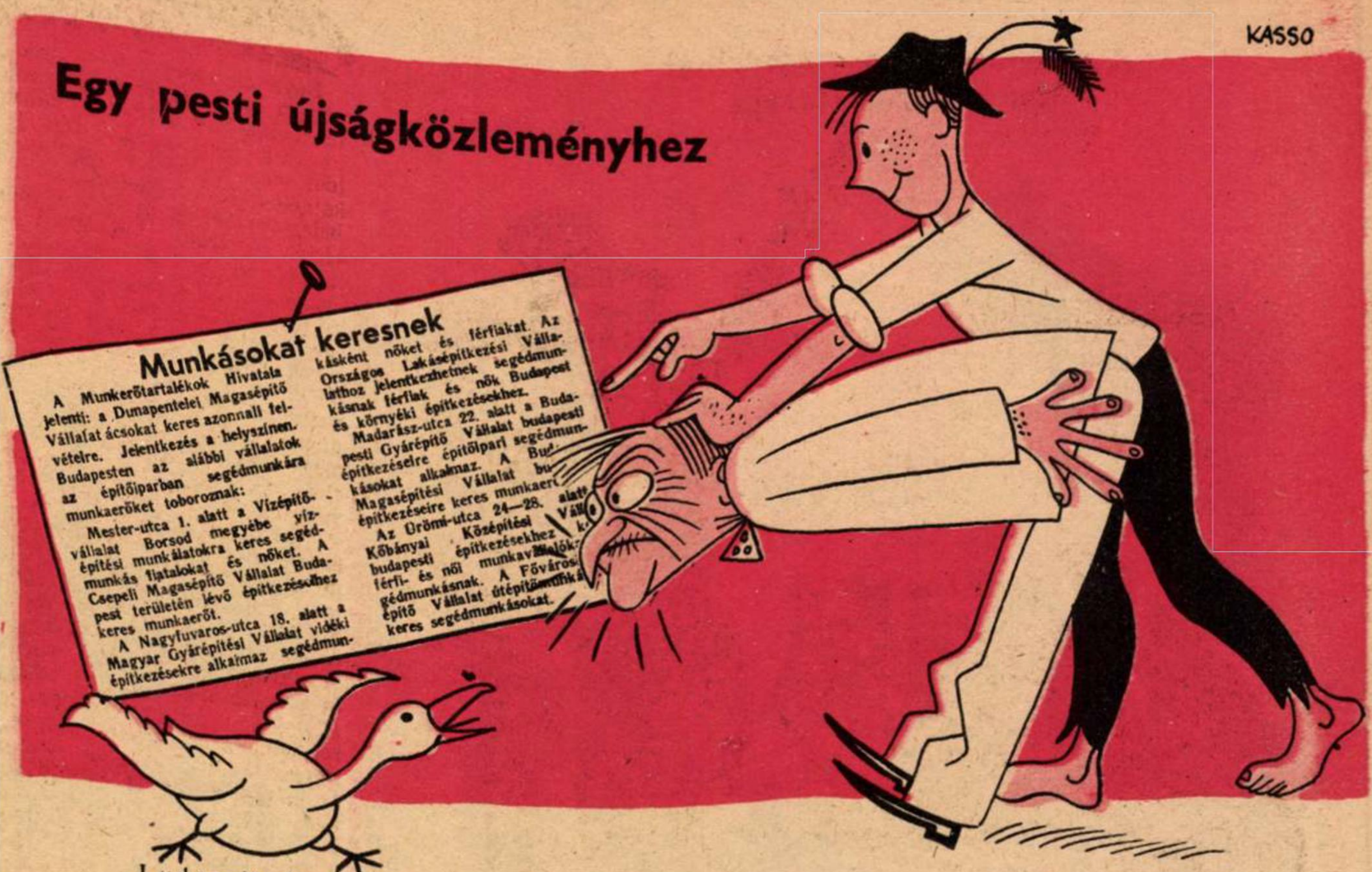

Munkásokat keresnek

A Munkerőtartalékok Hivatala jelenti: a Dunapentelei Magasépítő Vállalat ácsokat keres azonnali felvételre. Jelentkezés a helyszínen. Budapesten az alábbi vállalatok az építőiparban segédmunkára munkaerőket toboroznak:

Mester-utca 1. alatt a Vízépítő-vállalat Borsod megyébe vízépítési munkálatokra keres segédmunkás fiatalokat és nőket. A Csepeli Magasépítő Vállalat Budapest területén lévő építkezésekhez keres munkaerőt.

A Nagyfuvaros-utca 18. alatt a Magyar Gyárépítési Vállalat vidéki építkezésekre alkalmaz segédmunkásként nőket és férfiakat. Az Országos Lakásépítkezési Vállalathoz jelentkezhetnek segédmunkásnak férfiak és nők Budapest és környéki építkezésekhez.

Madarász-utca 22. alatt a Budapesti Gyárépítő Vállalat budapesti építkezéseire építőipari segédmunkásokat alkalmaz. A Bu bu Magasépítési Vállalat építkezéseire keres munkaer

Az Ürömi-utca 24—28. alatt Kőbányai Középítési Váll budapesti építkezésekhez férfi- és női munkav gédmunkásnak. A Fővárosi építő Vállalat útépítő keres segédmunkásokat.

Ludas Matyi: No Truman úr, ezt nézze! Azt állítja, hogy nálunk munkanélküliség van?

INNEN—ONNAN

BOCI, BOCI TARKA...

Egy állami gazdaságban újítottak. No, de mit? — Szépen különválasztották az anyjától a bocit. — S hát reggel, hogy mentek volna tejet szopni a bocik, — rejtvény lett, hogy melyik borjú mely tehénhez tartozik? — Tehenészek kitárgyalni órákhosszat se tudták: — melyik boci hová való? Melyik ketrecbe dugják?

Hovatovább együtt ritt a tehenész és tehene. — Minden boci éhen bőgött, mivel késett a teje. — Nem kéne a bociknak a csülkére is kis szalag, — amelyre a tehenészek „családnevet“ írjanak? — Úgy tennének ők is, mint a kisbabáknál a bábák, — s a bocikhoz a mamát így okvetlen megtalálnák!

Soha többé nem jönnének ilyen kínos zavarba, — s az sem köthetne beléjük, aki netán akarna.

●

LATLELET.

Egy állami gazdaságban mit is főztek ebédre? — Ráfogták egy üszőre, hogy nagyon beteg szegényke! — Ideges az eszemadta, látszik is, hogy szomorú. — Aztán, lám-e, ha megszólal, hangja is csak méla-búúúú!... — Nem való az ilyen üsző ebbe a víg világba! — Le kell vágni, mielőtt még kisül vagy tíz hibája. —

Ez ráfogta, — az megfogta, — megfőzték és megették... — S ekkor jött a parancsolat, hogy ezt nem is tehették! — Üszőt vágni nem szabad, ha nincs bajáról látlelet. — Tilos minden diagnózis: suba alatt, hát megett...

Üszőt ettek? Orrot kaptak! Mérgelődtek érte, és — így lett a nagy lakomából utólag „húsmérgezés“!

●

MERRE CSÖRÖG a DIÓ?

FÖLDMŰVESSZÖVETKEZET
GYÜMÉRT
KÖZELLÁTÁS

A takarmány-begyűjtéskor azt mondta egy illető: — szénája nincs, diója van, tíz kilót bevinne ő. — Széna helyett a beadott diót írják javára, — hatóságnak nincsen ebből se hiánya, se kára. A begyűjtők azt felelték, másnap mindjárt vigye be!... — Vitte vígan, azt hitte, hogy ezzel lesz majd sikere.

Megcsörgette a dióját, felfigyelt a Hivatal. — Zordan szólt a Közellátás: dióval itt mit akar? — A földművesszövetkezet illetékes. Vigye át! —

Megfogadta a diónak gazdája az ideát.

A földművesszövetkezet irodáján ott a sok — alkalmazott. Összesúgnak, dión, mint a mókusok. — Diót néznek könyvet néznek, rendeletet keresnek. — Végül mondják: Dió mió, téged meg nem vehetlek! —

A beadást elhárítják, illetékes a Gyümért. — A beadó odaballag. Hálát nem vár, csak a bért. — A Gyümért a diót tényleg elfogadja, fizeti. — Beadó az átvételről írást kap és viheti. — Viszi, rázza, lobogtatja: Közellátás, idenézz! — Írd hát szépen a javamra s kicsi ügyünk, íme kész. —

Azt mondja a Közellátás: Derülátás korai. — A Gyümértnél nincs beadás. Nem vállaljuk soha mi! — Minálunk csak az az írás számottevő, amit ad — a földművesszövetkezet. Sajnos, de ez a divat! —

A beadó visszaballag a Gyümérthez s könyörög: — Adják vissza a diómat, nem helyes, ha itt csörög. — Szövetkezet ügykörébe tartozik e beadvány. — Bizisten, már azt sem tudom, fiú vagyok-e, vagy lány? — Itt van a pénz, visszahoztam s a diómat kérem én. —

Mint a láva a kráterből, úgy tör ki a „vélemény“! —

A Gyümértben a dióhoz igen nagy a vonzalom, — Nem akarja visszaadni, egek, mmő borzalom! — Telefonon felhívja a Közellátást: Nem adom! —

Feleli a Közellátás: Írást el nem fogadom! —

Végre mégis visszaadja dühös Gyümért a diót. — A beadó eltámolyog, nem is az már, aki volt. — Csüggetegen csörgeti a diót, mint egy koloncot... — A földművesszövetkezet átveszi-e a koncot? — Nem akarja! Kitakarja, betakarja a diót, — Lapozza a szent könyveket, keresi a csiziót. — Felhívja a Közellátást: — Van-e erre rendelet?

Feleli a Közellátás: Fogadd el, vagy jaj neked! —

Erre végre átveszi a diót, de nem fizeti. — Ad helyette cédulácskát, bérbeadó viheti. — Viszi is nagyboldogan, hogy ügye végre rendbe jött. — Nem is kellett hozzá, csak egy elpazarolt délelőtt!... —

Legvégül a tanulság jön (sejthették már előre) — vonja le mind, akit illet és tanuljon belőle...

K. TÓTH LENKE.

A kulák meg az eső

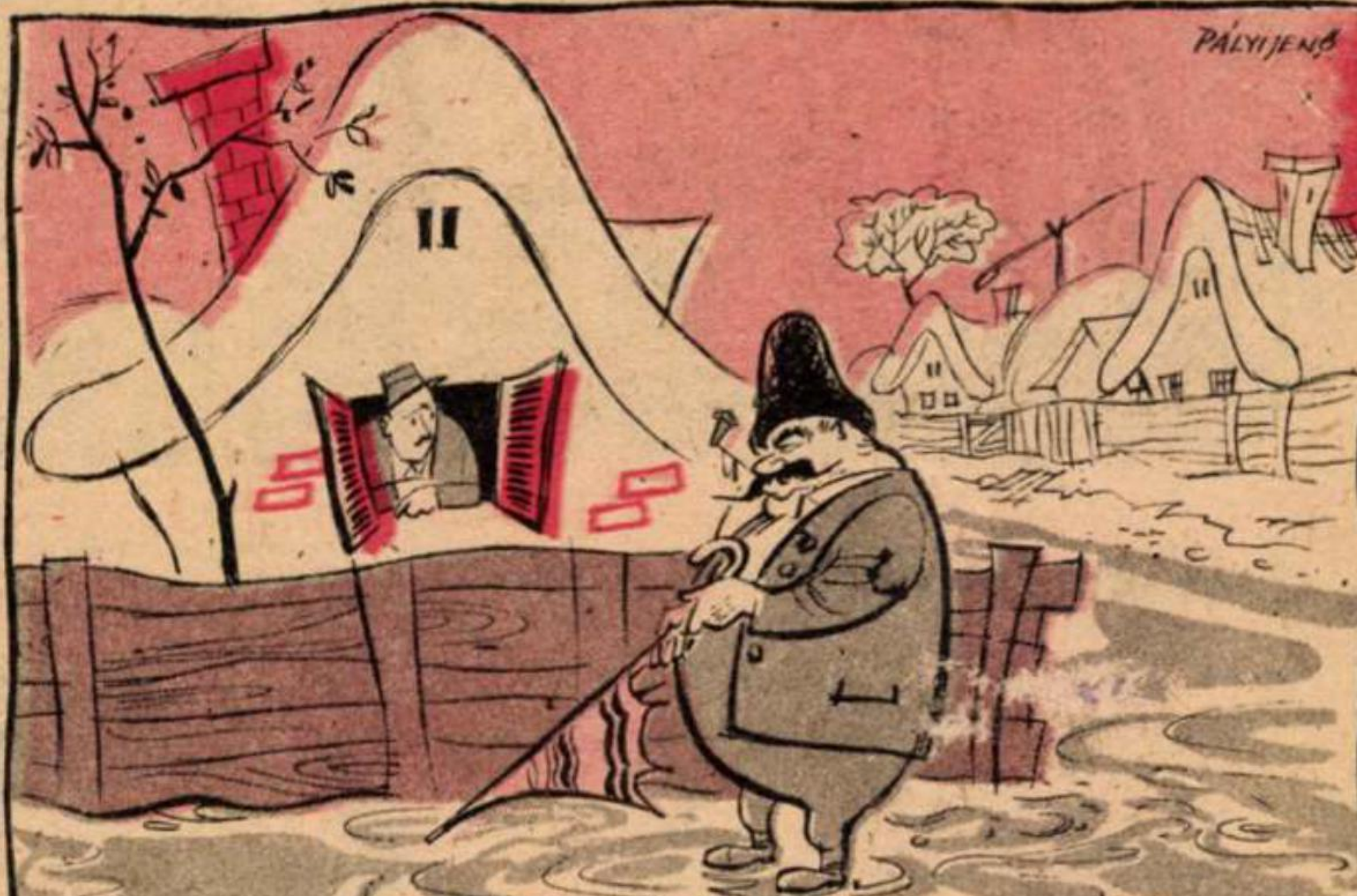

— Mit szól az esőhöz, Zsíros úr?

— Én nem bánom, ha esik, csak többet essen vagy kevesebbet, mint amennyi kell.

A legifjabbak békeakciója:

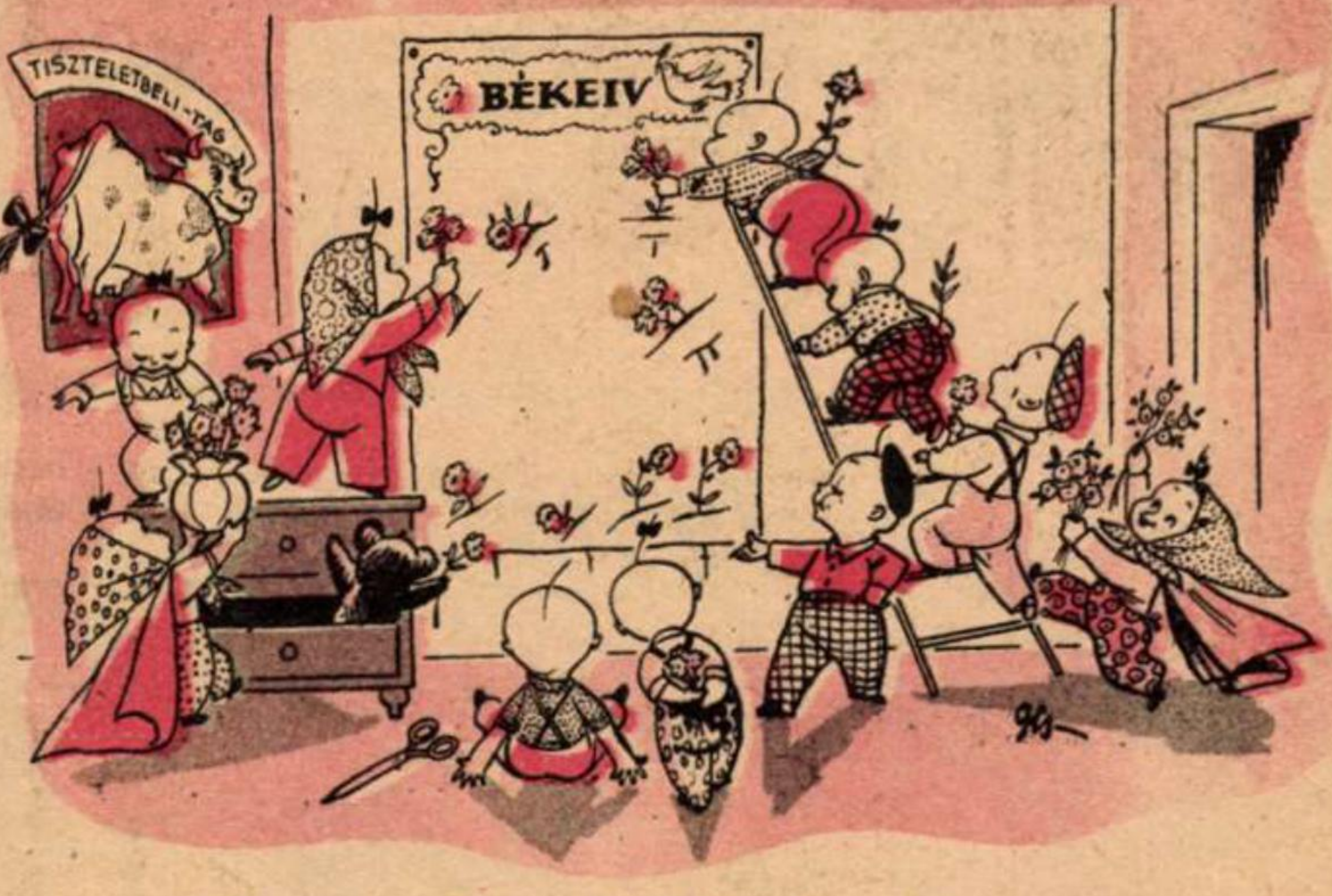

írni még nem tudnak, hát kidíszítik a békeívet.

Az amerikai átlagpolgár létrejöttének pontos, matematikai receptje

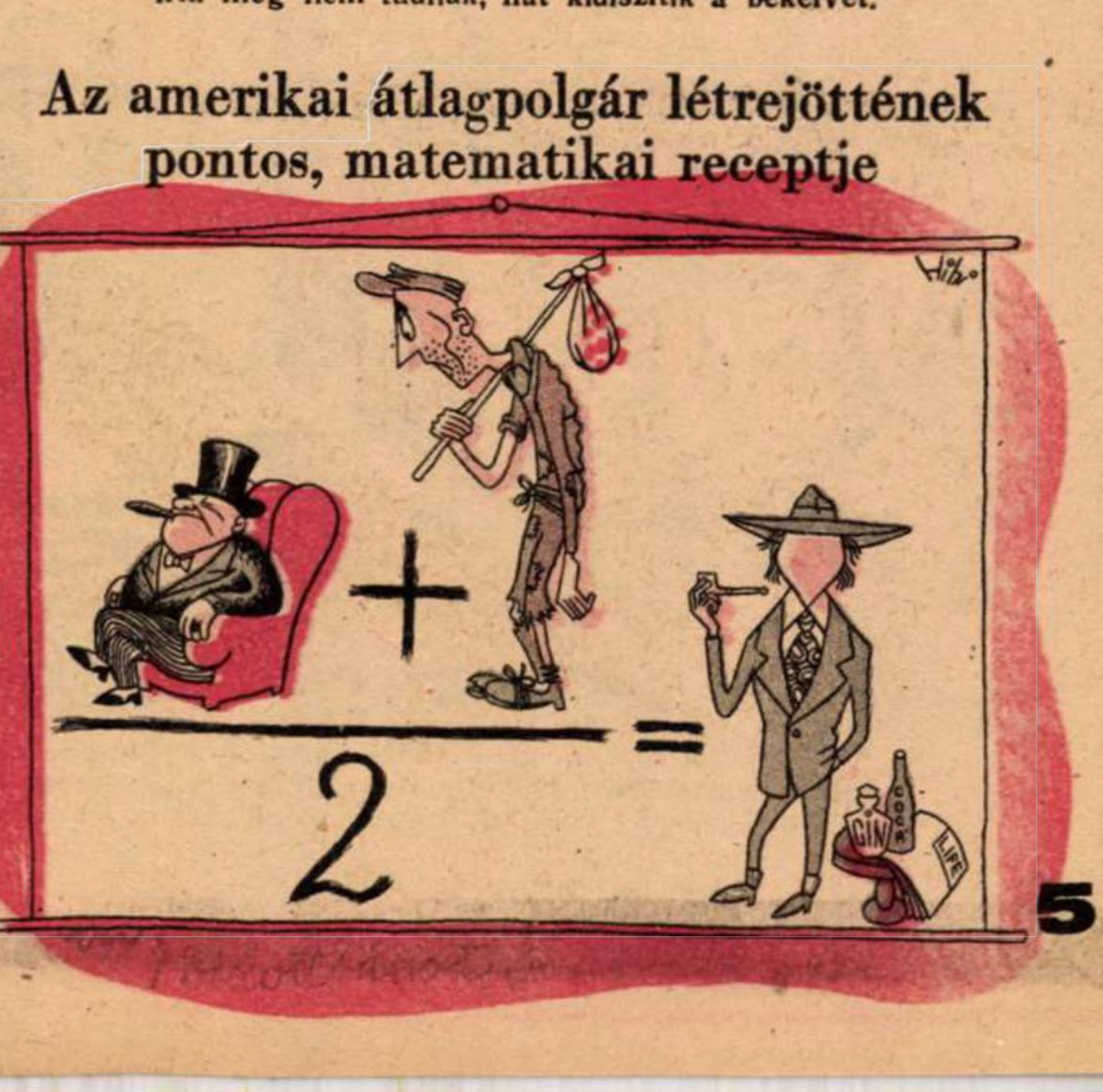

FEJÉTŐL BŰZLIK A HAL!

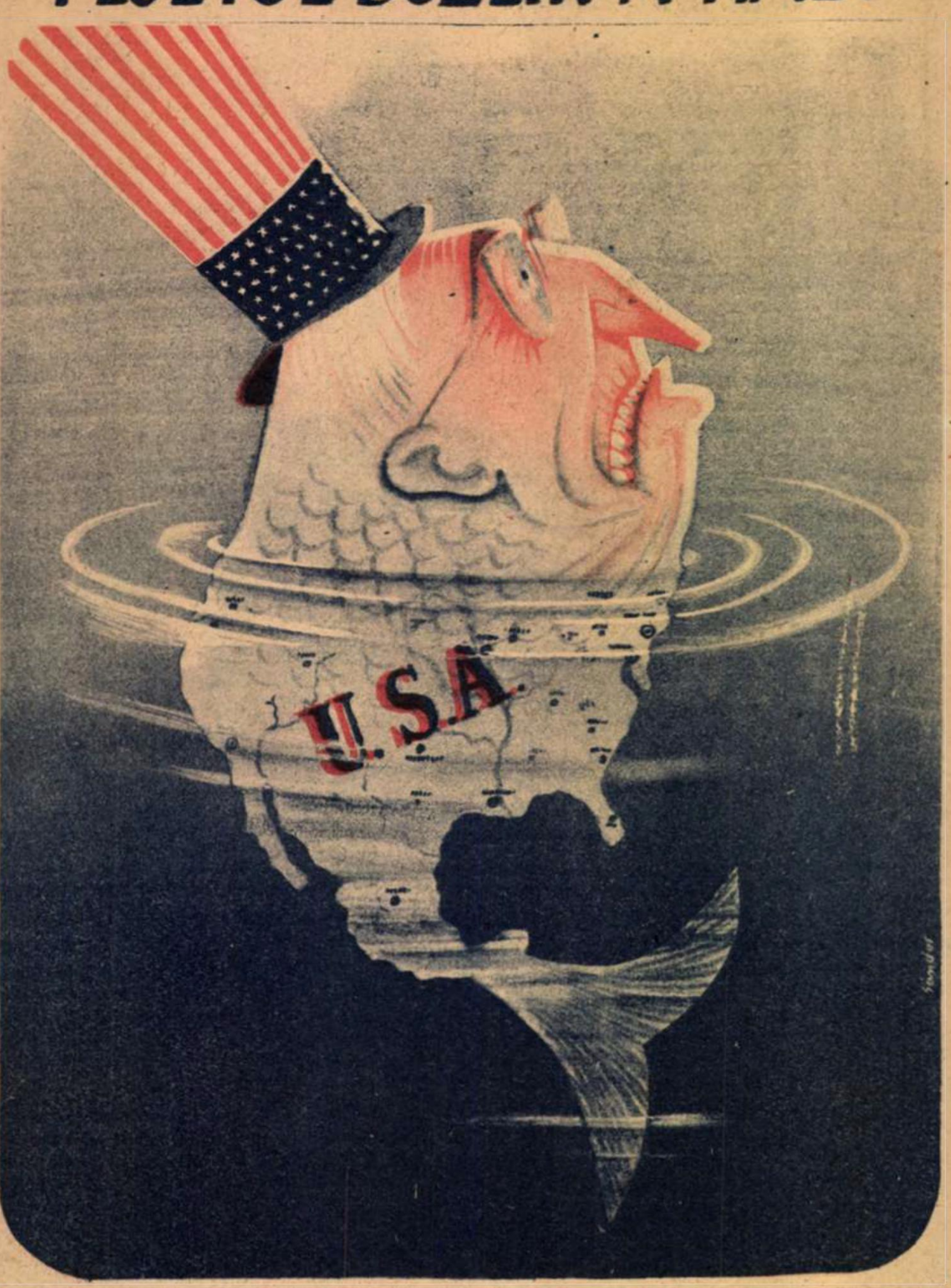

Truman mint „békeharcos“

Truman kormánya elhatározta, hogy a béke védelmét „a nemzet elleni bűnténynek“ minősíti.

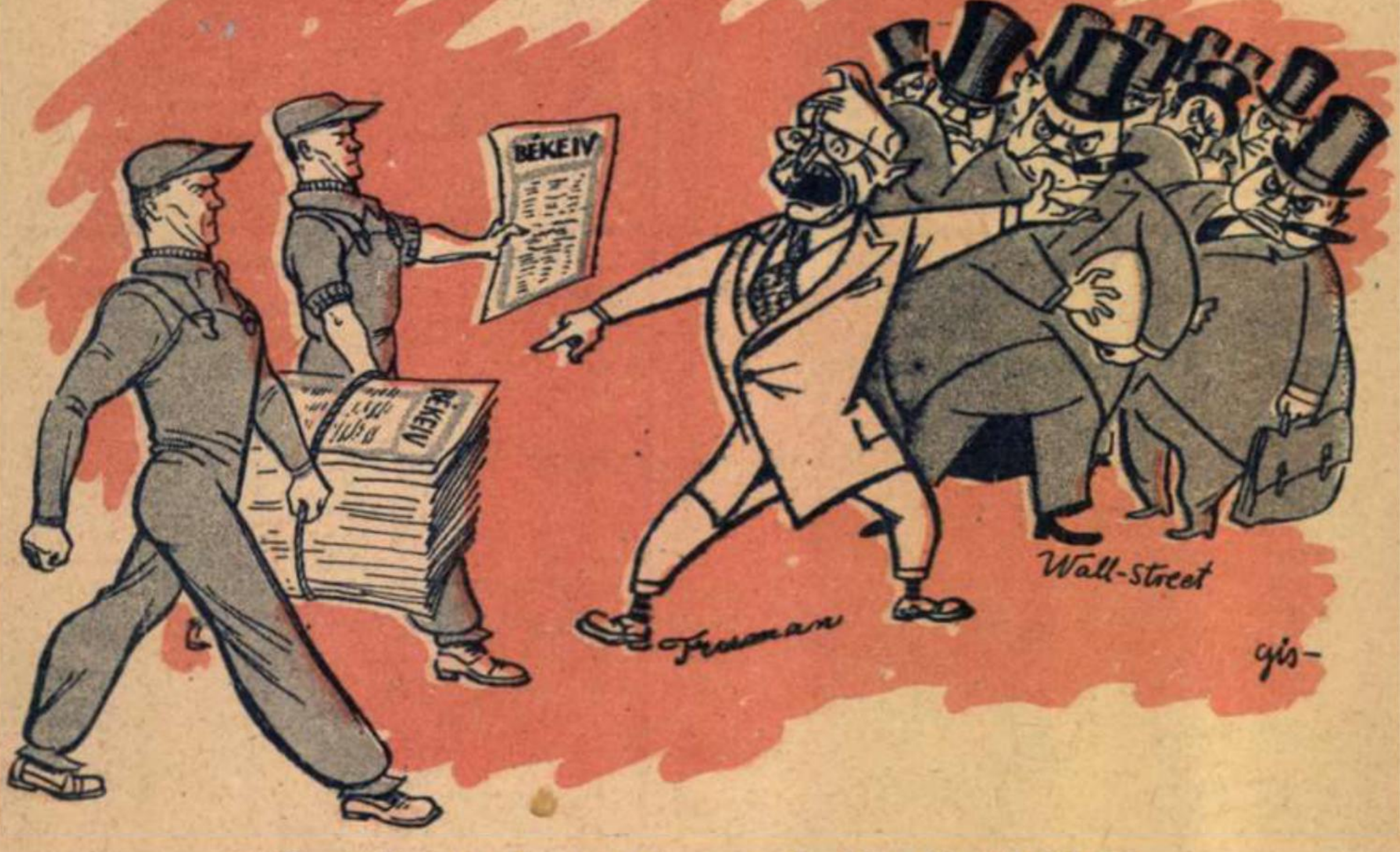

— Ez az én nemzetem, amely egyemberként áll mögöttem!

Egy NEW-YORKI padon

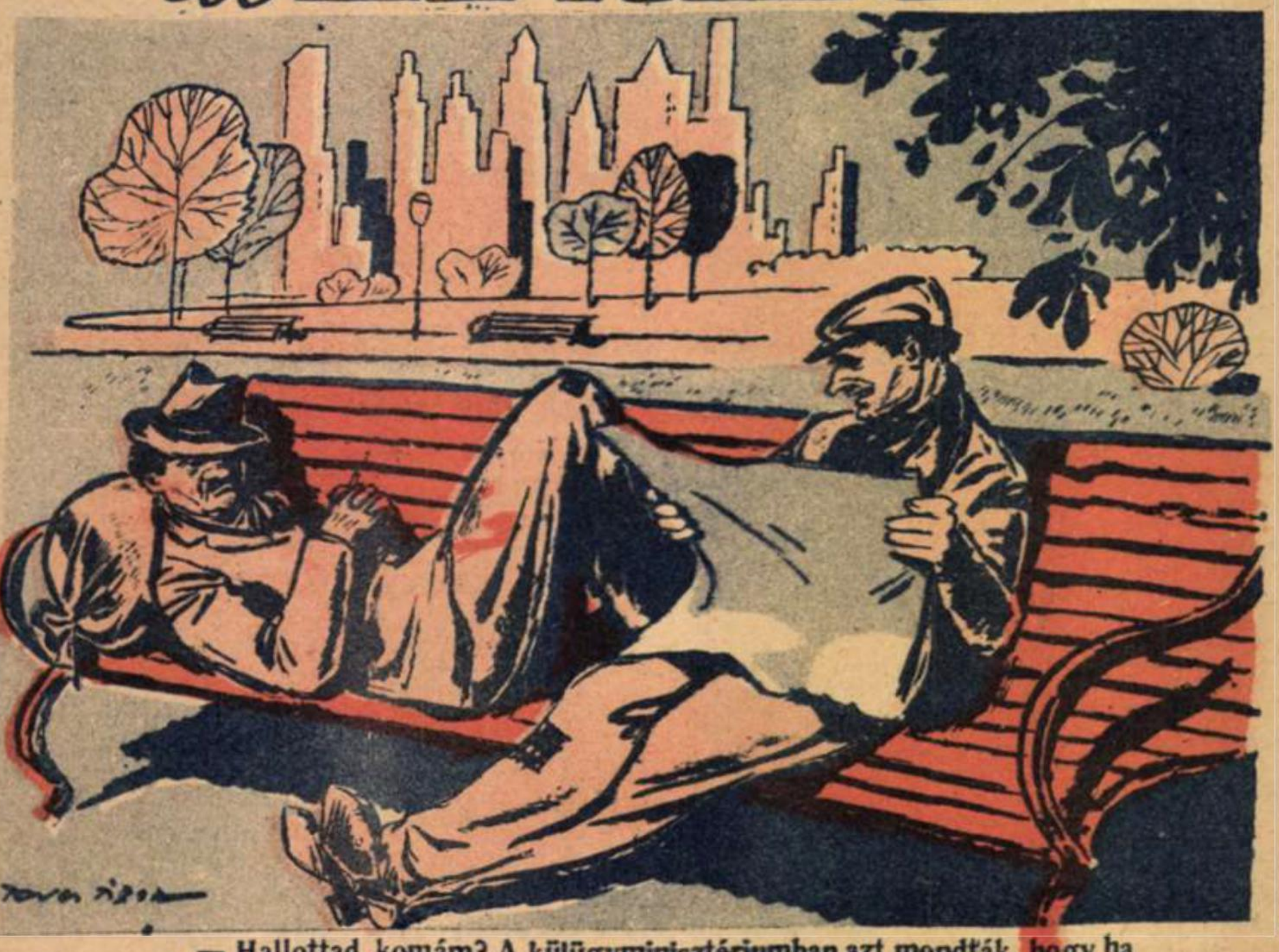

— Hallottad, komám? A külügyminisztériumban azt mondták, hogy ha enyhül a nemzetközi feszültség, nagyobb lesz a gazdasági válság nálunk.
— Mindegy az nekünk, komám. A mi padunk akkor is megmarad.

Egy newyorki árvaházban

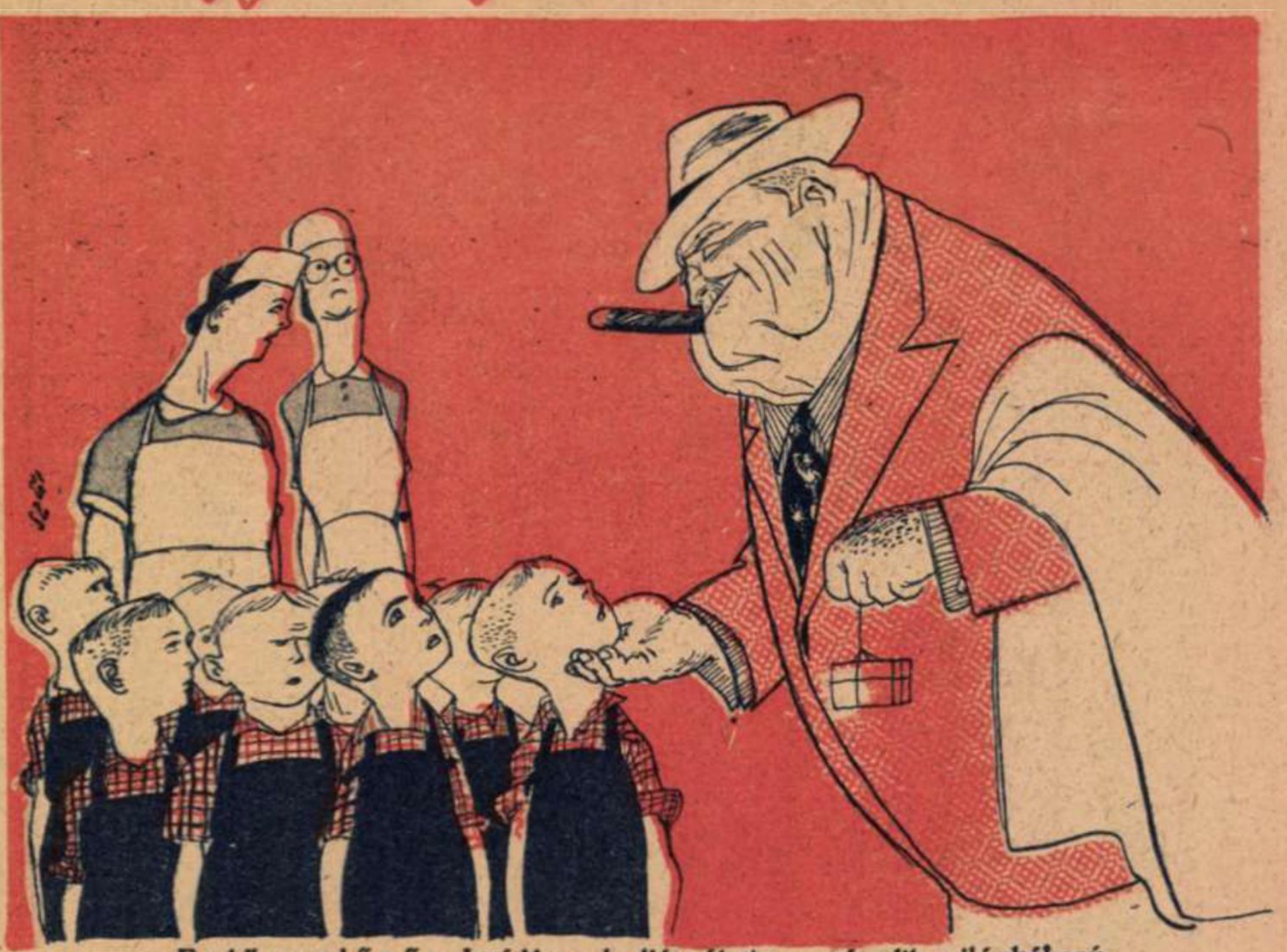

Felügyelőnő: Imádja a hadiárvákat, a második világháborúban minden halotton ezer dollárt keresett...

Le a bürokráciával!

Kedves Ludas Matyi!

Vállalatunk az 1950. év utolsó negyedére az üzemen belüli utak készítéséhez sigma-cementet kapott. Miután előzetes értesülésünk szerint a sigma-cement felhasználása nem azonos módon történik a portland cementével, az alábbi levelet intéztük az Építésügyi Minisztériumhoz:

„A vállalatunk üzemen belüli útjavítás céljára sigma-cementet kíván alkalmazni, mivel mást erre a célra nem kap. Tudomásunk szerint a sigma-cement használata nem azonos feltételeken nyugszik, mint a portlandcementé. Kérjük szakértői véleményüket, hogy alkalmas-e a sigma-cement utakhoz, javításhoz, valamint üzemen belüli bekötőutak készítésére és milyen eljárást kell követni, hogy megfelelő eredményt kapjunk.“

Az Építésügyi Minisztérium VIII-A. Szerkezeti Osztálya válaszolt is levelünkre és közölte az alábbiakat:

„F. év január hó 5-én kelt levelükre közlöm, hogy a sigma-cement gyártását és szállítását beszüntették. Általában a betonutak készítésére vonatkozó eljárás tekintetében szíveskedjék a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium illetékes osztályához fordulni.“

Gondoltuk magunkban, ha csak ez hiányzik ahhoz, hogy megtudjuk, miképpen lehet a sigma-cementet felhasználni, írjunk még egy levelet, most már a Közlekedés és Postaügyi Minisztériumnak és máris birtokában leszünk a hőn óhajtott válasznak. Ezért az alábbi levelet intéztük a Közlekedés- és Postaügyi Minisztériumhoz:

„Sigma-cement használata.“ Az Építésügyi Minisztériumhoz kérdéssel fordultunk, hogy közöljék a sigma-cement felhasználásának módját, miután gyárunk területén járdákat és kisebb bekötőutakat kívánunk készíttetni sigma-cementből. Az Építésügyi Minisztérium közölte, hogy forduljunk Önökhöz és Önök közölni fogják a felhasználás módját.“

Teljes bizalommal vártuk a választ, ami nem is késett; megjött a Közlekedés és Postaügyi Minisztérium válasza az alábbiakban:

„Fenti tárgyú kérését megválaszolás végett áttettem az Építésügyi Minisztérium IX. Műszaki főosztályához (Talabér főoszt. vez. h.), mert időközben a Nehézipari Minisztérium Mész- és Cementipari Főosztálya az É. M.-hez lett csatolva.“

Hümmögtünk egyet, gondoltuk, hogy minden betonút az Építésügyi Minisztériumba vezet és az út végén majd csak megtudjuk a sigma-cement felhasználásának hét pecséttel őrzött titkát. Türelmes várakozásunknak meg is volt az eredménye, olyan értelemben, hogy a VIII-A. Szerkezeti Osztály „sigmacement használata“ tárggyal ismét levelet intézett hozzánk:

„A Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium megküldötte 10083(V)297-1951. sz. levelének másolatát, melyben a sigmacement bekötőutakra való alkalmazási módjáról kér tájékoztatást, értesítem, hogy a lábatlani nagyszilárdságú sigmacement gyártását beszüntettük.“

A fenti levelezésből sok mindent megtanultunk. Megtudtuk, hogy az Építésügyi Minisztérium VIII-A. Szerkezeti Osztálya nem illetékes, hanem a Posta- és Közlekedésügyi Minisztérium. A Posta- és Közlekedésügyi Minisztérium leveléből megtudtuk, hogy ők nem illetékesek, hanem az Építésügyi Minisztérium VIII-A. szerkezeti osztálya. A VIII-A. Szerkezeti Osztály leveléből viszont ismételten megtudtuk, hogy a sigma-cement gyártását beszüntették, csak azt nem tudtuk meg belőle, hogy a meglévő sigma-cementet hogy kell felhasználni.

Ezek után lementünk raktárunkba és a sigma-cementünkhöz az alábbi beszédet intéztük:

Kedves Sigma Cement! Bennünk meg volt a jószándék, hogy Téged felhasználjunk utak, gépalapok készítéséhez, de miután nem tudtuk, milyen képességek lakoznak benned, felvilágosításért fordultunk az illetékes helyhez. Az illetékes hely az alábbiakat válaszolta — és felolvastuk a sigma-cementnek a fentebb leírtakat —. Mikor befejeztük, kíváncsian vártuk a választ. A sigma-cement némán hallgatott. De azért úgy vettük észre, mintha meg lett volna a véleménye.

Elvtársi üdvözlettel:

Mosonmagyaróvári Fémfeldolgozó
Kertész igazgató.

Ki a kicsit nem becsüli...

A példabeszéd azt tartja, hogy ki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli. Egy forint nem nagy összeg, de vehetsz rajta egy jó zsilettpengét, vagy öt deka savanyúcukrot, nyáron egy tölcsér vaníliafagylaltot. Nos, előfordult az az eset is a bürokrácia jóvoltából, hogy egy forintnál, de még tíz fillérnél kisebb összegért is iratokat iktattak és kiadmányokat kiadmányoztak.

Egy szép délelőtt a postás értesítő lapot kézbesített ki dr. H. F.-nek, Garas-utca 12-be. Az Országos Takarék Pénztár Mártírok útjai betétgyűjtő és kifizetőhelye közölte a címzettel, hogy pénztáruknál a 2730—1949. Korm. számú rendelet 4. §-ának (2) bekezdése alapján az épületjavítási hozzájárulás címén fennálló követelésének visszafizetése fejében rendelkezésére áll 0 (azaz nulla) forint. Dr. H. F. csodálkozva dörzsölte szemét azt hivén, talán egy egyes vagy tízes számjegy hiányzik a nulla előtt, ám a későbbi részletezés bizonyító erővel mutatta ki, hogy ő befizetett 430 forintot, ebből levontak adóra 430 forintot, tehát kifizetnek számára 0 forintot. Az értesítő lap egyébként szigorú felkérést is tartalmazott arra vonatkozóan, hogy a címzett hozzon magával a fenti összeg felvétele céljából személyazonossági, illetőleg cégszerű aláírását kellően igazoló okmányokat, ezenkívül hozza magával a kiküldött értesítő lapot és jelenjen meg a pénztári órák alatt.

Dr. H. F. most már nemcsak a szemét dörgölte, hanem a tarkóját is vakarta. Elképzelte, felül villamosra, elmegy az OTP fiókhoz és véletlenül otthon felejt egy igazolványt, vagy nincs nála cégszerű aláírását igazoló okmánya, vagy éppen az értesítő lapot nem hozta magával, esetleg pénztári idő után érkezne. Vagy haza és újra vissza kellene villamosoznia, vagy oda a pénz!...

Azután arra gondolt, mit is vegyen ebből a csinos kis összegből. Tavaszi ruházatát egészítse ki, 250 köbcentis Csepelt vásároljon, vagy pedig, ami a legcélszerűbbnek látszott, rakja vissza a takarékba?

Aztán döntött. Az értesítő lapot bedobta a Közérdekű Bejelentések Hivatalának ládájába és innen került a Ludas Matyi bürokráciaellenes rovatába.

Tardos Péter.

A praktikus TRUMAN

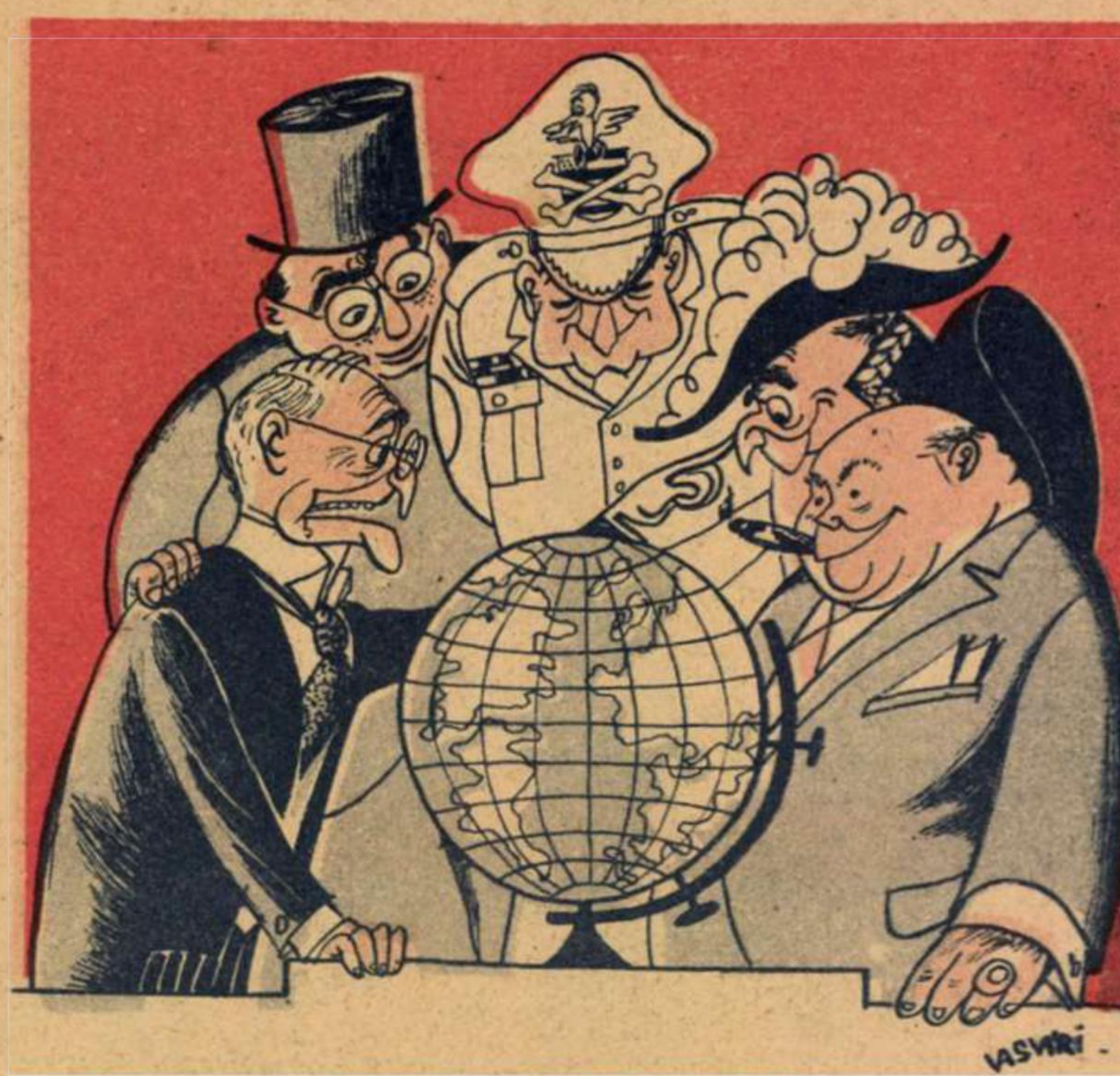

— Fel kellene gyujtani a világot, mert akkor egyrészt elégnének a békealáírások, másrészt mindjárt fel volna gyujtva a világ.

Elszámolás a munkatársakkal

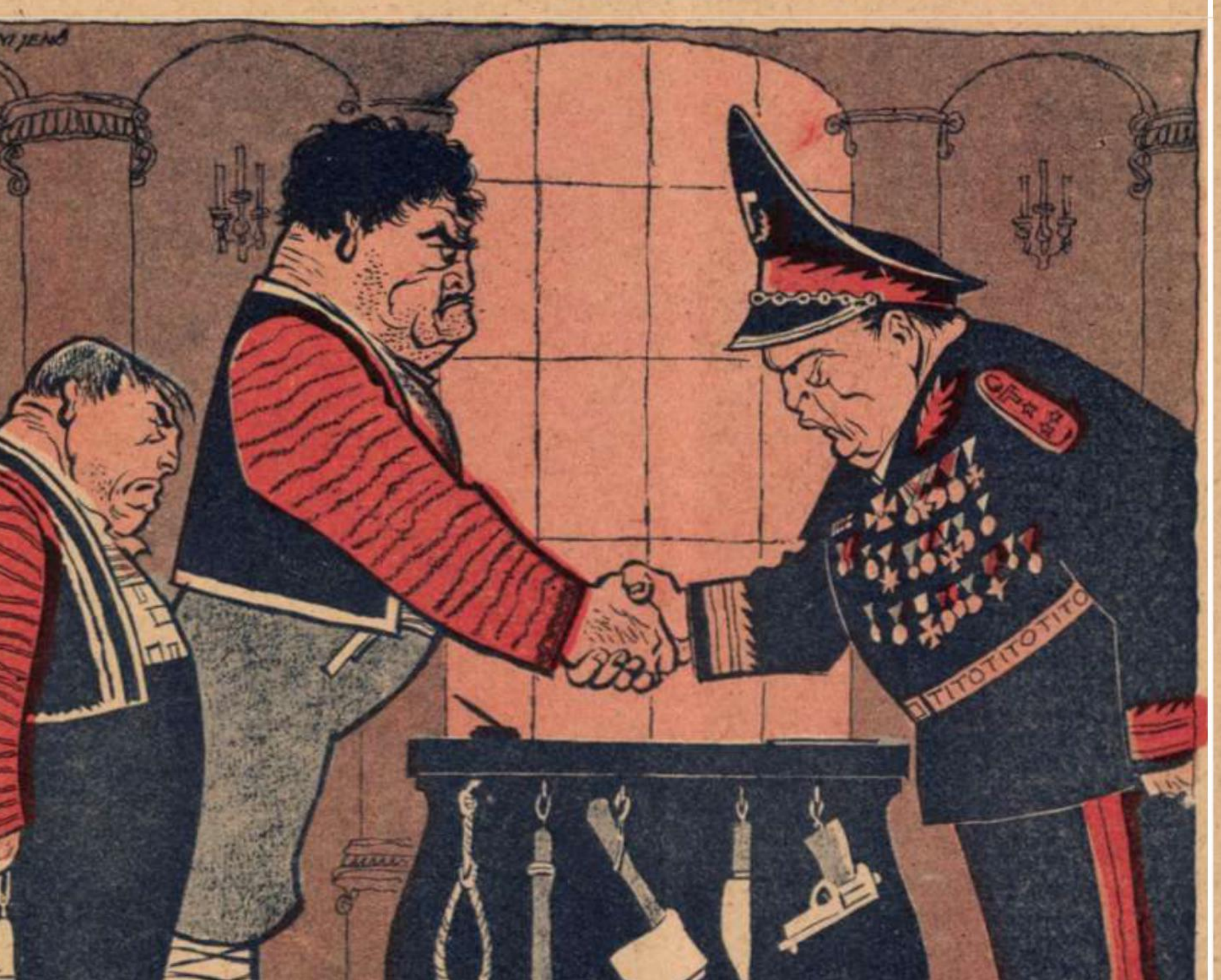

Tito: Jól dolgoztatok fiúk! A munkadíjat én fizetem dinárban, a prémiumot dollárban fogjátok kapni Washingtonból.

Claesson úr álma

Olvastam a Világosságban, hogy egy Claesson nevű svéd úriember különös álmot látott. Azt álmodta, hogy a Szovjetunió megtámadta Svédországot. Biztos, ami biztos, mondta reggel, amikor felkelt s azonnal felkereste a svéd tengernagyi hivatalt, hogy a küszöbönálló veszélyt jelezze. A megbeszélésen — de ezt már csak feltételezem — felmerült az a gondolat, hogy a nagyobb svéd városokban szólaltassák meg a szirénákat és kérjenek amerikai csapatokat Trumantól, végül is azonban úgy döntöttek, hogy mindezzel várnak Claesson úr legközelebbi álmáig.

Nyilvánvaló, hogy sem az álom, sem a fáradhatatlan uszítás nem a svédek kizárólagos előjoga, s ha tegnap Claesson úr álmodott, holnap Churchill álmodhatja mondjuk azt, hogy Albánia megtámadta Angliát s szaladhat Attlee angol miniszterelnökhöz azzal az intéssel, hogy jó lesz, ha néhányszázezer dollárt kér Trumantól. (A kockázat szerény. Ha az álom alaptalannak bizonyul, a pénz legfeljebb Attlee nyakán marad. Ott sem sokáig, mert lesz annyi esze, hogy a nyakáról levegye és a bankjába tegye, a többi mellé.)

Az imperialista gyujtogatók, akik népeiknek elég sok álmatlan éjszakát okoznak, Claesson úr példáján okulva bizonyára egyre jobban meg fogják becsülni a nyugodtan alvó s ennek folytán „jövőbelátó“ álmodozókat. Sőt. Nem kétséges, hogy új, korszerű álmoskönyvet fognak kiadni, amely minden lehetséges álomra meg fogja adni az egyedüli igaz magyarázatot, s egyben közli azt is, hogy az illetőnek, aki a szóbanforgó álmot látta, melyik fegyvernem parancsnokságát kell értesítenie. Egyrészt fantáziám birtokában, másrészt az imperialisták ismeretében módom van a készülő műből részleteket közölni.

Fekete macskával álmodni — támogatni kell az amerikai hadsereget. Menj el Koreába ágyútölteléknek.

Kutyát látni mély kútban — erősíteni kell a Marshall-tervet, igyál Coca-colát.

Dokkmunkás a lábát lógatva pipázik — Nyugat-Európának fegyverre van szüksége, ne sztrájkolj a saját érdekedben, hanem rakd ki a fegyvereket az USA érdekében.

Általában bármit látsz álmodban — ne feledd, hogy egy a Truman és Eisenhower az ő prófétája.

Almodban igazat mondasz — a háború ellensége vagy, jelentkezz a rendőrségen.

Ez a legutóbbi pont azonban amerikai államférfiakra nem vonatkozik. Egyrészt azért nem, mert ők semmiképpen sem ellenségei a háborúnak, másrészt, mert ők álmukban sem mondanak igazat.

Tabi László.

Káromkodik, mint a kocsis

Ha az embert különleges indulat kapja karmaiba, szájából különleges kifejezések repülnek a napvilágra, akkor mondják lelkileg lesujtott egyének: — Piha, káromkodik, mint a kocsis.

Míg markos legények a bútoraimat cipelik a kocsira, figyeltem a vad kocsist, ő azonban a lovát babusgatta, de olyan kegyelettel, mintha hímes tojás lenne. Lapátra emlékeztető kezével veregeti a ló nyakát, cukrot nyom az irdatlan sárga fogak közé, megpuszilja Rárója orrát, mire az kényeskedve, némi fölénnyel nevet.

Aztán elindulunk, a kocsis mellett tétlenkedek a bakon. Egyszer csak hallom, leszól egy maszatos kölyöknek: — Mire tanít az apád, te majom? Kapsz egy tacsnit, ha ilyen rondául beszélsz.

Mi? S ámulva nézem a szent embert, ki az ocsmány beszéd ellen van.

— Káromkodott! — teszi hozzá komoran s mélabúsan bámul a világba. Na és? mondom. Káromkodik, mint a kocsis, hehehe, — a kedvibe akarok járni mindenkép, ezért mondok neki ilyen szépeket. Nem igaz a! — utasít rendre, — nem kő ahhoz kocsisnak lenni. Ismertem egy színésznét, olyan hangja vót, mint a csalogánynak, de azt leírni nem lehet, ahogy beszélt. Egy félóráig tudta mondani a litániát, — fényesedik a szeme a kocsisnak, — egy kicsit azért neki is tetszik a dolog, — vót abba rokon, édes és távoli, jóisten, az összes ördögök, de különösen Szent Nepomukot tisztelte meg borzasztóan.

Szép teljesítmény lehetett, dicsértem a színésznőt. Az, hagyta helyben emberem s mondja: — A Macska-utcában az összes kocsisok tőle tanultak káromkodni. Aztán ismertem valamikor, folytatja, egy ájtatosarcú liliomot. Mint a hamvas barack, olyan az arca, állandóan a kápolnában kotolt. Udvaroltam a lánynak, egyszer, amikor a fejszével rávert az ujjára, hallom, emlegeti a papát, meg egy égi személyt, hogy aszongya ezt a rohadt fejszét se tudja megcsinálni. — Persze nem vette el feleségül, — mondom, hogy a kedvébe járjak az öregnek.

— Persze, hogy elvettem. Olyan zamatosan beszélt!

Hirtelen egy tehergépkocsi kanyarodott kocsink elé, majdhogynem felöklelt bennünket, az öreg tágranyílt szemekkel nézte, arca vérvörös lett, kezében reszketett az ostor, dadogni kezdett, mint akinek beszédhibája van, nagyokat nyelt, aztán, aztán... nem szólt semmit, csak annyit: A szentségit... Aztán egy valamivel erősebb szentségit, aztán megtört a jég, kocsisom káromkodott, káromkodott, mint a legendák példaként emlegetett kocsisa.

Megtört a jég, összeomlott bálványom s ha nem is olyan dallamosan litániázott, mint az a bizonyos színésznő, ha nem is olyan tündérien csicsergett, mint a hamvas barackarcú leányzó, mint kocsis, úgy káromkodott, hogy tán még a példabeszédek kocsisát is taníthatta volna.

Nagy S. József.

A nyugatnémetországi gyakorlótérről

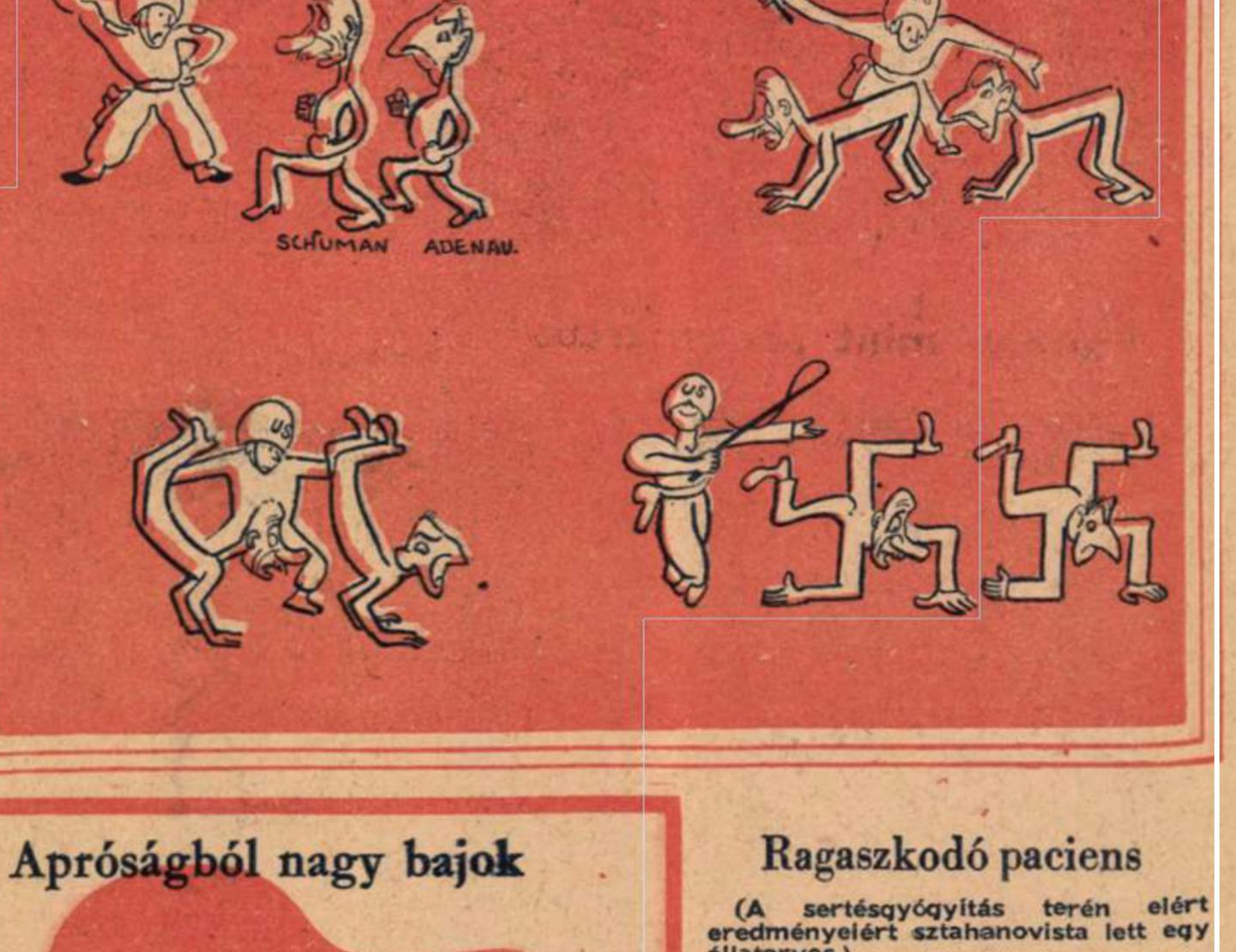

Apróságból nagy bajok

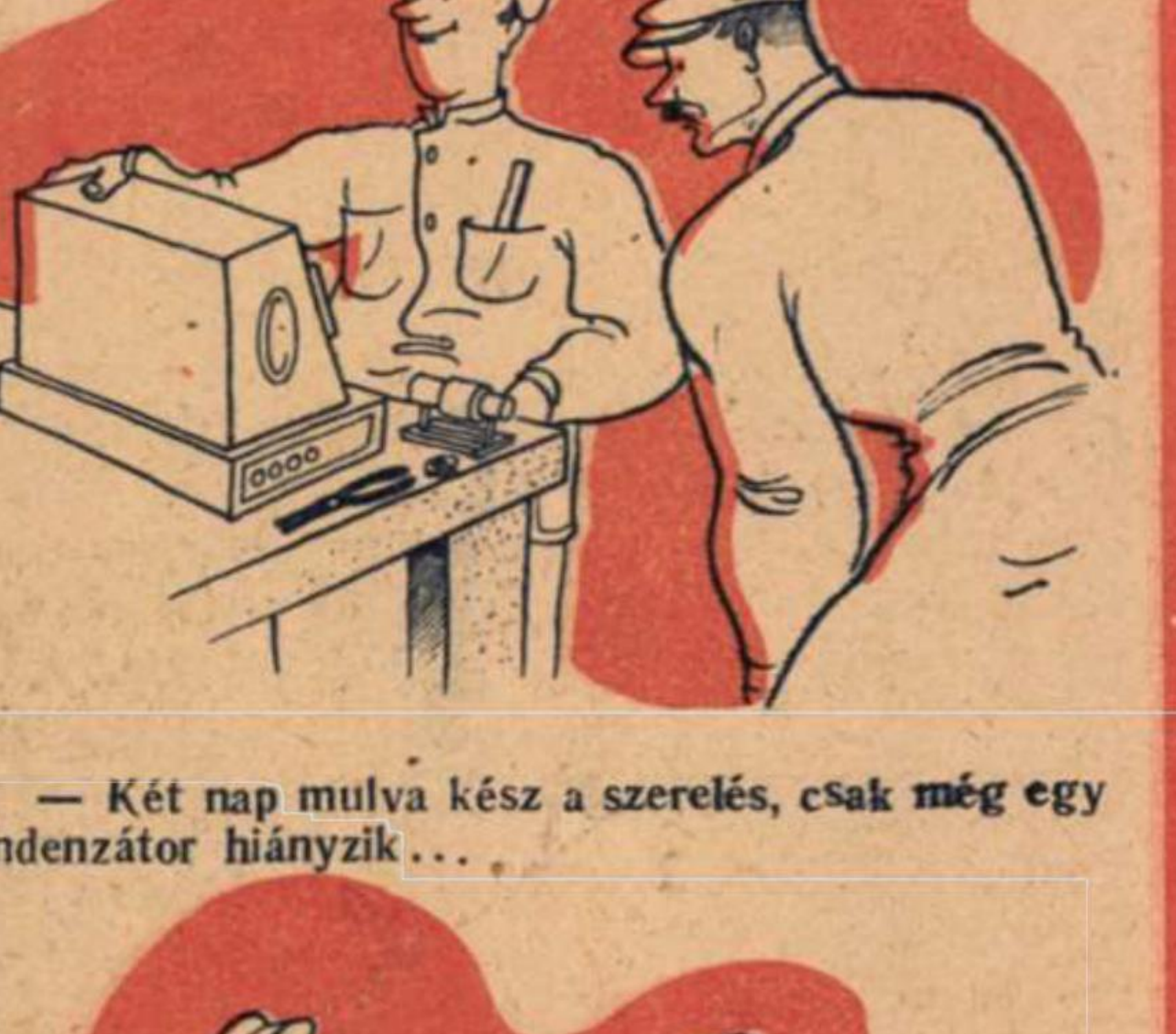

— Két nap mulva kész a szerelés, csak még egy kondenzátor hiányzik...

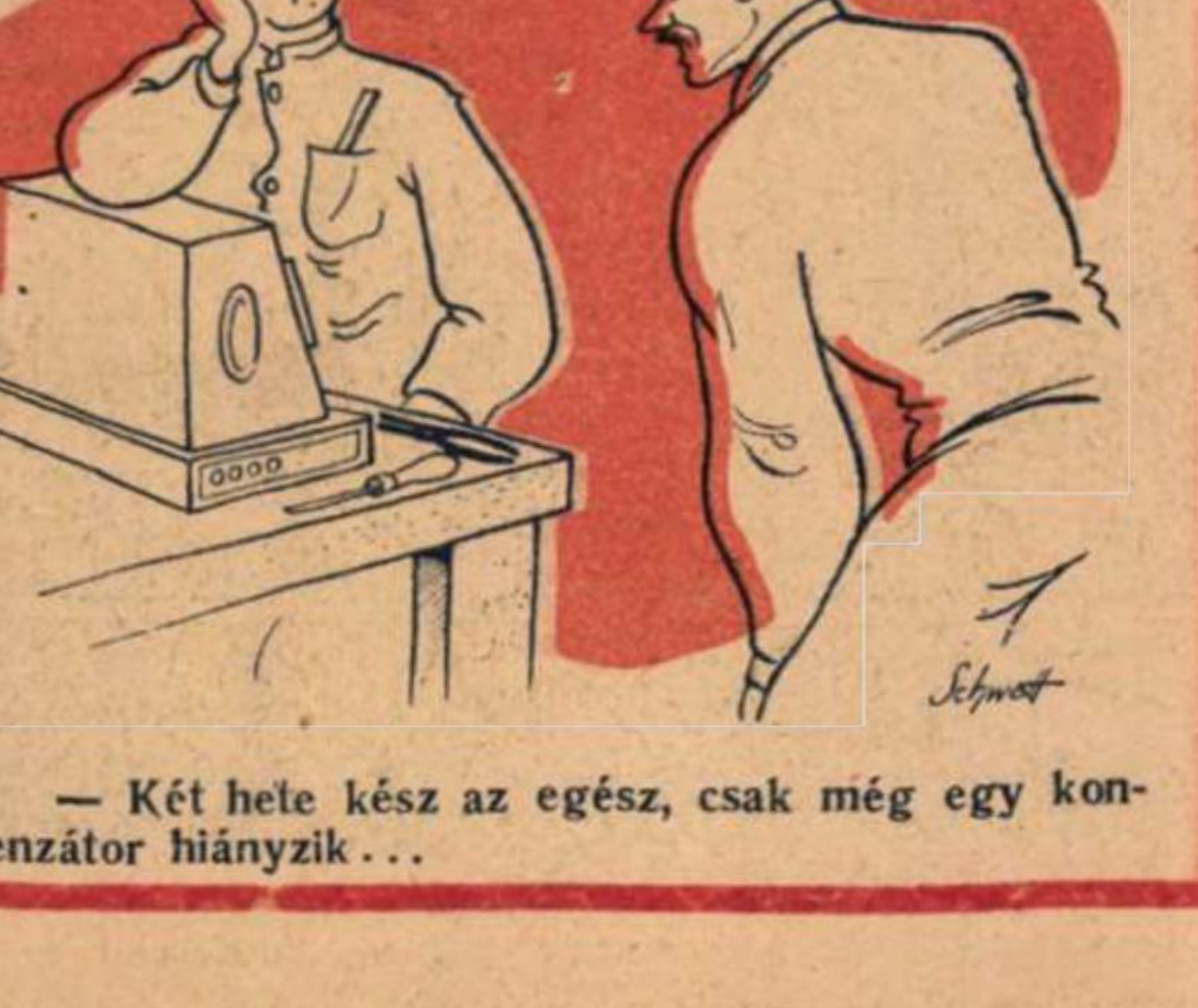

— Két hete kész az egész, csak még egy kondenzátor hiányzik...

Ragaszkodó paciens

(A sertésgyógyítás terén elért eredményeiért sztahanovista lett egy állatorvos.)

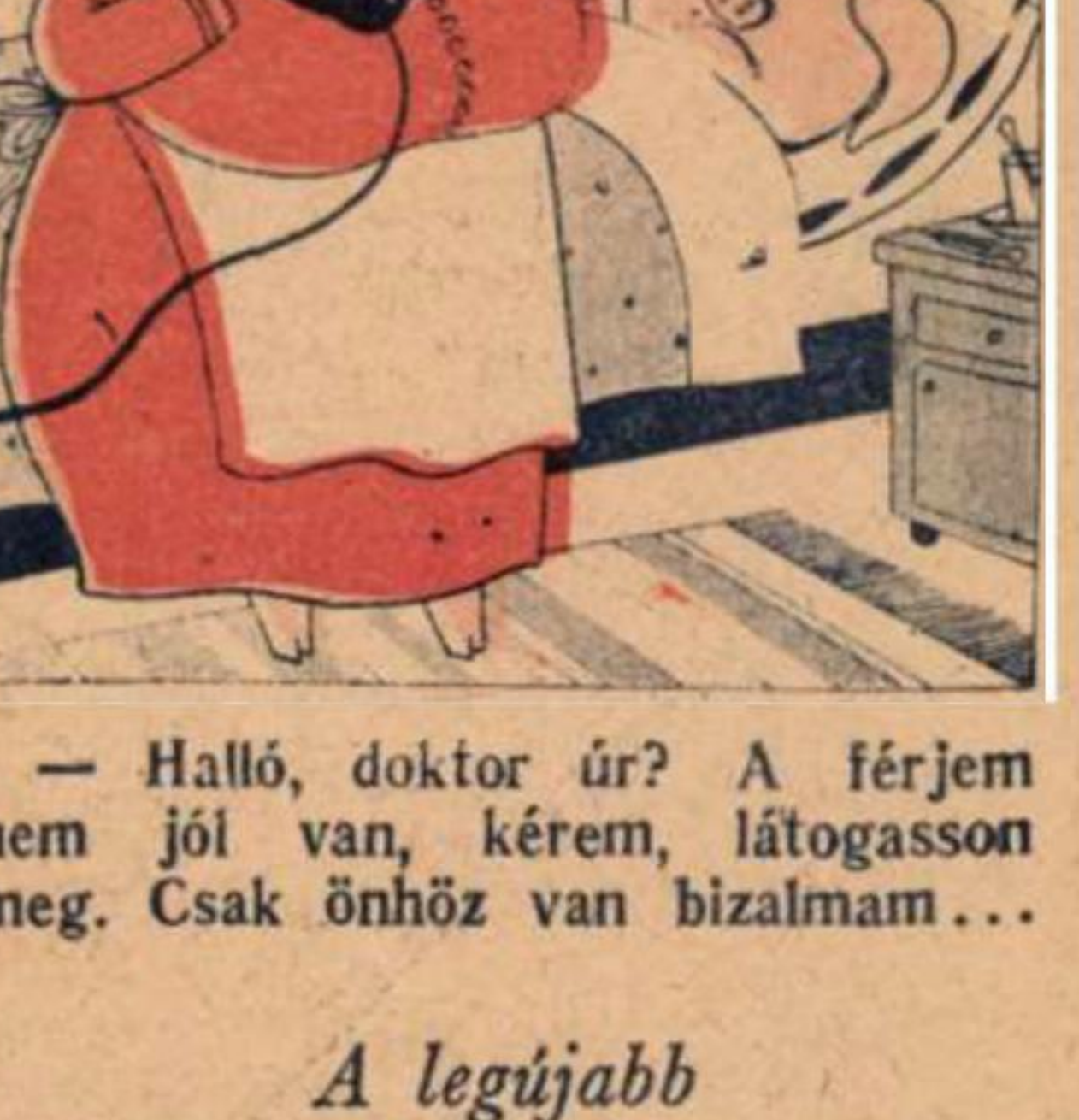

— Halló, doktor úr? A férjem nem jól van, kérem, látogasson meg. Csak önhöz van bizalmam...

A legújabb angolszász találmány:

a duplakacsa

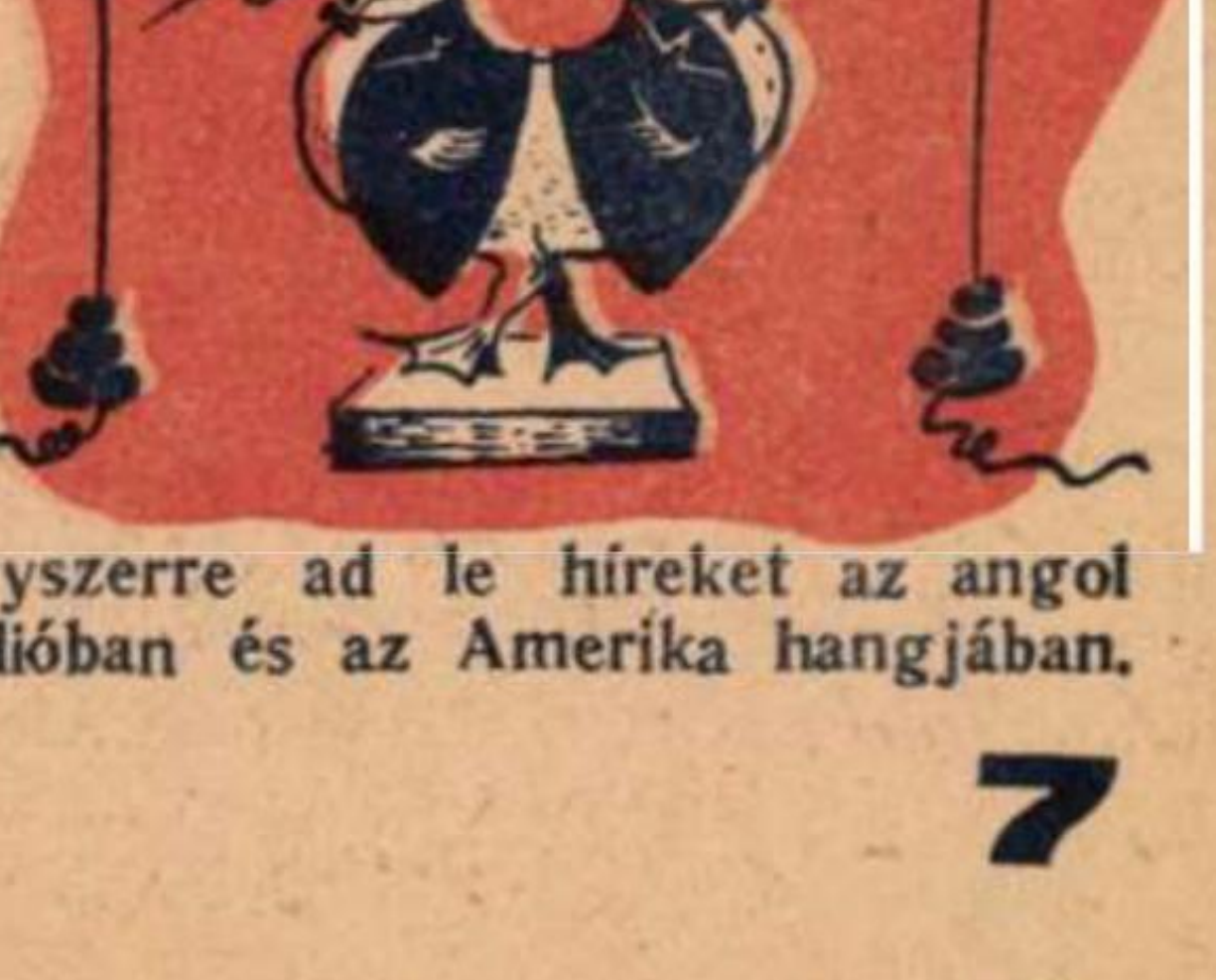

Egyszerre ad le híreket az angol rádióban és az Amerika hangjában.

Ludas Matyi levele az AGITÁCIÓS kiállitásról

Elvtársak, Szaktársak, nyájas olvasók,

a nagybudapesti Pártbizottság agitprop.-osztálya nemrégiben felszólitotta a kerületeket, hogy az üzemek kiemelkedő agitációs anyagát (rajzosat és szövegeset) küldjék be a budapesti Pártoktatók Házában rendezendő agitációs kiállitásra. A kerületek — nagyon helyesen — megküldték a kiemelkedően jó és kiemelkedően rossz anyagot, s mindebből olyan változatos, érdekes kiállitás kerekedett, hogy órákba telt, amig jól szemügyre vettem mindent. (Mert, hogy a kiállitásra sietve elmentem, az természetes; magam is szöveges-rajzos anyag lévén.)

Azt hiszem senkisem járhatta be ezt a kiállitást örvendezés nélkül; oly sok jó ötlet boritotta a falakat. Hogy mégis azzal kezdem, ami rossz volt, az azért van, mert bizonyos szempontból a rosszak tetszettek a legjobban. A faliújságok egynémelyike ugyanis azért sikerült rosszra, mert túlságosan nagy igyekezet fűtötte alkotóit. Valami egészen, de egészen rendkivülit, meglepőt akartak létrehozni, hogy szemlélőjük a gyönyör révületében földbegyökerezett lábbal álljon meg előttük s elfeledkeztek arról, hogy az igazán jó faliújság egyszerű, áttekinthető és kristálytiszta, mint egy pohár friss viz. Mert ugyan mi mással lehetne magyarázni, mint túlzott ambicióval a MÁVAG faliújság-mammutját? Ez a csodálatos faliújság körülbelül hat méter széles és két méter magas volt, s bár itt a kiállitáson a földre támasztották, a legfelső cikket igy sem tudtam elolvasni rajta. Legalább öt jó faliújság anyagából készült ez az egy rossz, s igazat kellett adnom a táblának, amelyet a rendező elvtársak tettek a mammut lábai elé: „Ehhez a faliújsághoz létra kell!" Es milyen rettentő igyekezet feszülhetett a Sallai Imre Kollégium faliújság-munkatársaiban, akik három egymásraállitott kockát rajzoltak faliújságjukra, méghozzá perspektivikusan s a cikkeket eme kockák lapjaira irták géppel, ferdén összefutó sorokban. Azonnal fejfájást kaptam, amint kisérletet tettem arra, hogy ezt a térbenelhelyezett háromdimenziós faliújságot elolvassam.

Már az persze nagyobb hiba — ezen már magam sem örvendeztem — ha a lelkesedés-többlet költségtöbblettel járt együtt. Hogy az Ipari Tervező Iroda faliújságját részben olyan finom pausz-papirra rajzolták, amilyenért devizát kell adnunk, mert importálni kell, s ez a finom pausz-papir olyan finom műszaki papirra van ragasztva, hogy az én rajzoló-munkatársaim megnyalnák a tiz ujjukat utána — az még csak hagyján. Az Ipari Tervező Irodában ezek az anyagok kéznél voltak. Ám a Magyar Külforgalmi textiliákkal és üveggel ékes faliújságja előtt már hosszasabban csóváltam meg a fejem, s igazat adtam a rendezőség rosszalását kifejező feliratnak, amely szerint: „Ez a faliújság legalább 300 forintba került." S hogy most mindjárt a kiállitás egyik legjobb faliújságját emlitem, a Gyermekruhagyárét, azt azért teszem, mert ez a faliújság talán 30 forintnyi kiadást sem okozott, mégis tökéletesen teljesiteni tudja a jó faliújság követelményeit: az üzem keresztmetszetét adja a termelés problémáival, eredményeivel és hibáival együtt. Ebben a gyárban — a faliújság tanusága szerint — szép számmal akadnak költői lelkek, a faliújság anyaga majdnem kizárólag versben iródott. Hogy a versek némelyik sora egy-két szótaggal hosszabb a kelleténél, mit sem tesz, legfeljebb ebből arra lehet következtetni, hogy a Gyermekruhagyárban a szótag-takarékosságra kisebb gondot forditanak, mint dz anyagtakarékosságra. Ami helyes is. Ebben a gyárban egyébként a munkamódszer-átadással valami baj lehet, legalábbis erre következtetek Balázsné verséből, amely igy hangzik:

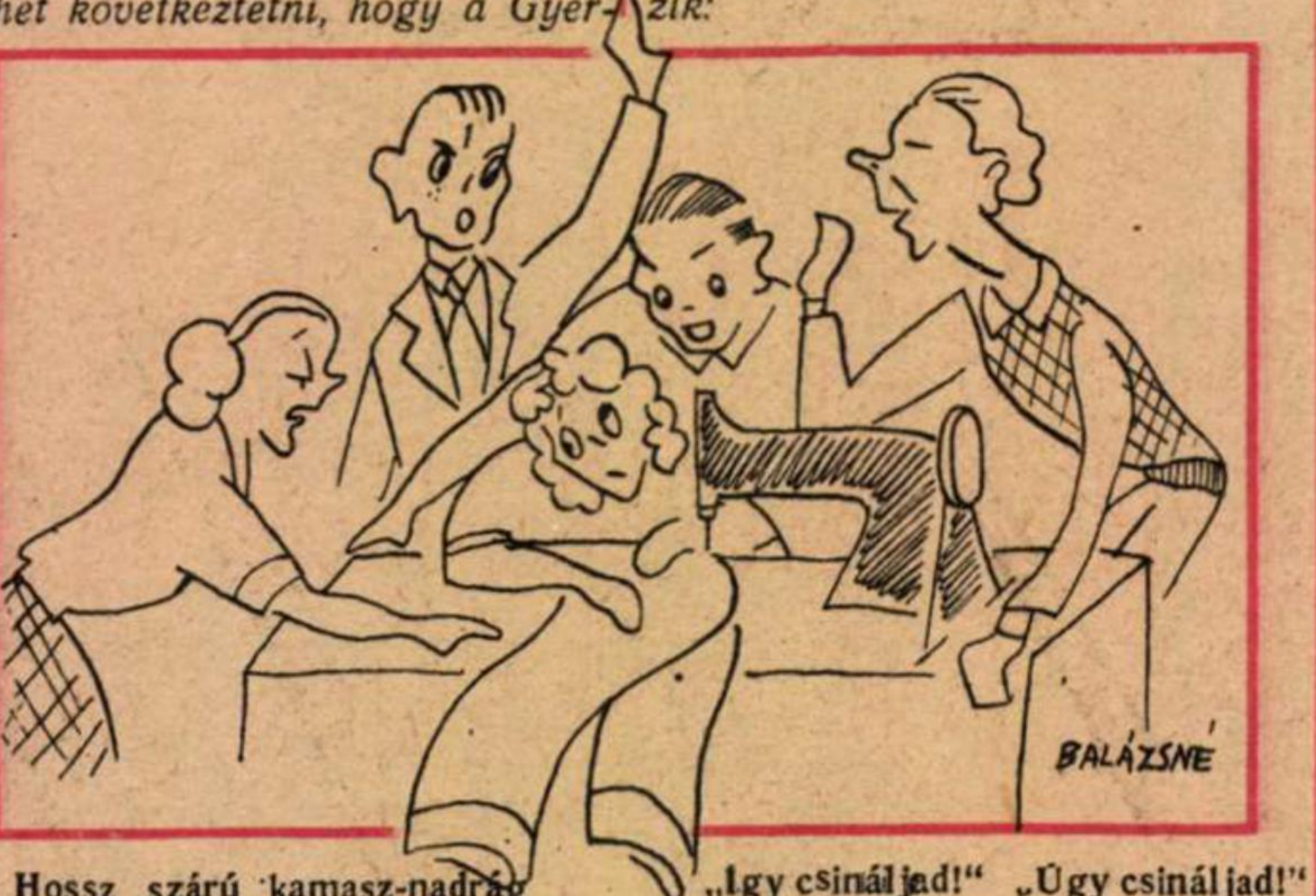

Hossz szárú kamasz-nadrág
Van benne slicc, bindni, beilág,
Óra-, far-zseb, koptató,
Munkamódszerátadó.

„Igy csináljad!" „Úgy csináljad!"
Azt a sliccet ott bevágjad!
„Ide tegyed!" — „Oda tegyed!"
„Ne úgy varrd az oldalzsebet!"

Az áldozat fejét fogja,
És úgy varrja, ahogy tudja.

Viszont, hogy Ungárné elvtársnő helyesen itéli meg a versenyszellem jelentőségét, annak bizonyitására ideirom az ő versét is:

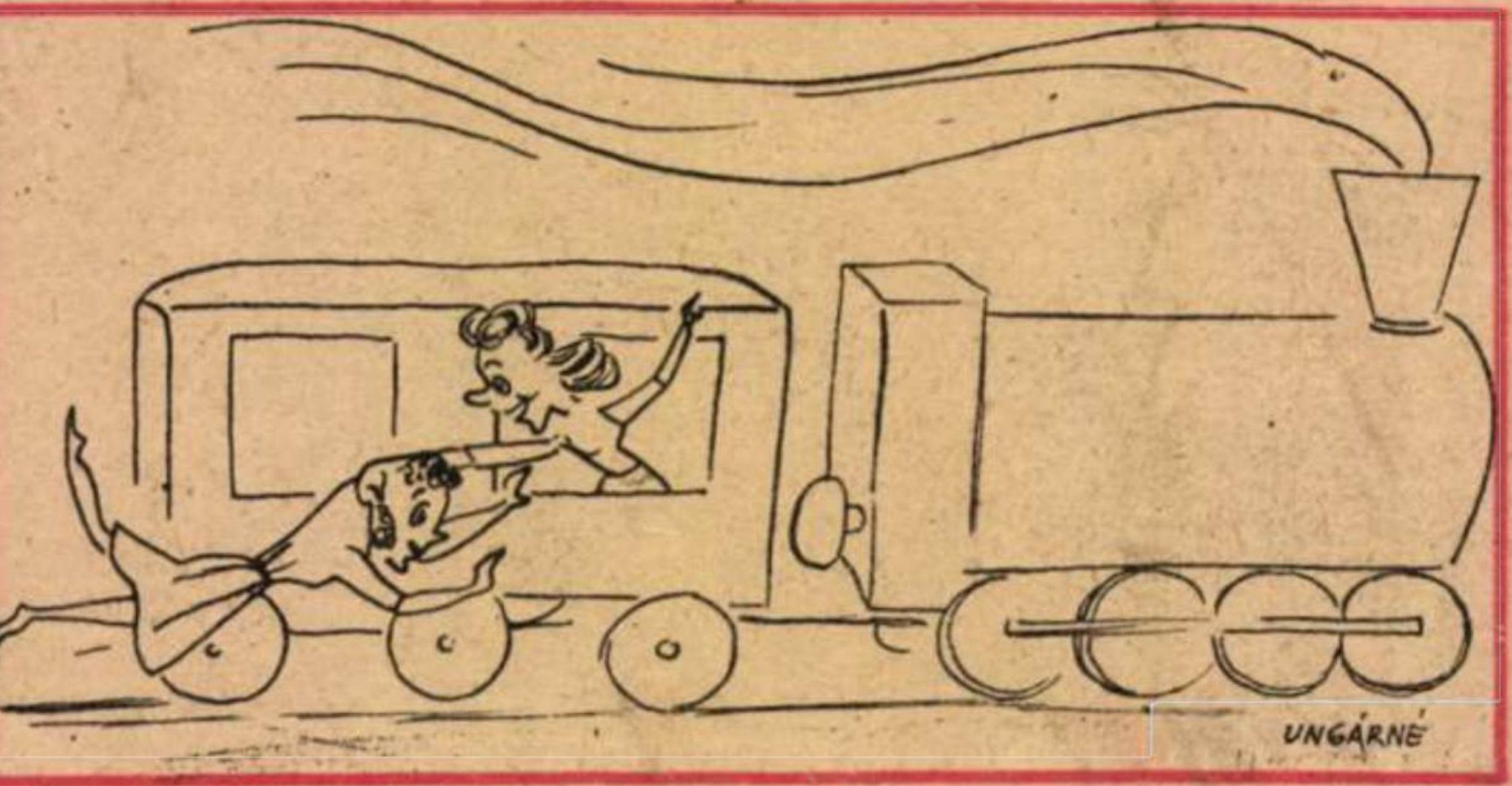

Lám az egyik, mint a vonat,
Jól dolgozik, gyorsan halad.
A másik meg lassan tipeg,
A versenyt ő nem nyeri meg.

Pedig célja mindnyájunknak,
Építeni országunkat.
Igy harcolunk a békéért
És a boldogabb jövőért.

De aki most élen halad,
Segítse azt, ki lemaradt!
Hogy a Kongresszusi Héten
Többen legyenek az élen!

Hogy mindenki az üzemben
Résztvehessen a versenyben.
Ne legyen ki hátúl maradt!
Igy segítjük mi Pártunkat!

De a Gyermekruhagyár faliújságját eleget dicsértem, most még — a dicséret vonalán haladva tovább — megdicsérem az Épitőipari Iskoláét is, amely a maga egyszerűségében (vagy éppen azért) nagyon jó. A tanulók kézzel irták az egészet, s a gondos-pontos kézirásokból szinte izzik a szeretet, amellyel készült. Hogy a Népművelési Minisztérium faliújságja is nagyon jó, az szinte természetes, így is illik. Izléses, sokoldalú szemle ez, s nagyon jó ötlet, hogy: a tábla egyrészét üresen hagyták azok részére, akik vitázni kivánnak valamilyen kérdésről. Viszont nem illetem dicsérettel az Állami Ellenőrzési Központ hatalmasméretű és díszes falitábláját, mert nagyraszabott területén szinte elvész az a mindössze három cikkecske, amely a díszes freskót faliújsággá avatni hivatott. S pontosan ellenkező okból nem tetszett a Ruházati Bolt faliújságja sem. Ezen ugyanis annyi sok cikk, rajz, grafikon, „villám" és miegyéb van, hogy olvasó legyen a talpán, aki ki akarja ismerni magát benne. (Arról nem is beszélve, hogy legalább másfélórát igényelne a végigolvasása.)

Az érdekes kiállitás második fele a „villám"-okat mutatja, azokat a szinte percek alatt készült rajzokat és ötleteket, amelyekkel egy-egy üzem dolgozói reagálnak a termelés, a verseny, vagy a békeharc konkrét kérdéseire. A rengeteg kiállitott „villám" egy jórésze és jó része a Gránit Porcelángyár dolgozóit dicséri. De nagyon frissek például a Közlekedési Vállalat villámhiradói is, s ha fel akarnám sorolni mindazt, ami jó volt, kevés volna ez az egy oldalam. Viszont a rosszal röviden tudok végezni: láttam néhány kiállitott hirdetőtáblát, amelyen soha semmiféle hirdetmény nem volt. Láttam versenytáblát, amely egyetlen dolgozó teljesitményét sem tüntette fel, a másikon egyetlenegy közszemlére tett újitás sem mesélt az újitási mozgalom sikeréről, ellenben mindkettőn csinos porfészkek tanuskodtak az illető üzem hiányos propagandamunkájáról.

Egy biztos: ez a kiállitás jó kiállitás volt, helyes arányban keverte a legjobb és legrosszabb faliújságokat, villámokat, aki tanulni akart, az tanulhatott belőle, s az itt-ott elmaradozó faliújság-mozgalom a kiállitás tapasztalatait felhasználva remélhetőleg egyre több legjobb s egyre kevesebb legrosszabb faliújságot, vagy „villám"-ot fog létrehozni.

S végül: senki se menjen el a kiállitást megnézni, mert mire ezek a soraim megjelennek, az már lezárult, de meg hiába is menne akárki, csak meghívott csoportokat eresztettek be. Én is csak úgy tudtam bejutni, hogy — valamennyi olvasómat beleszámitva — legalább hatszázezren voltam.

LUDAS MATYI.

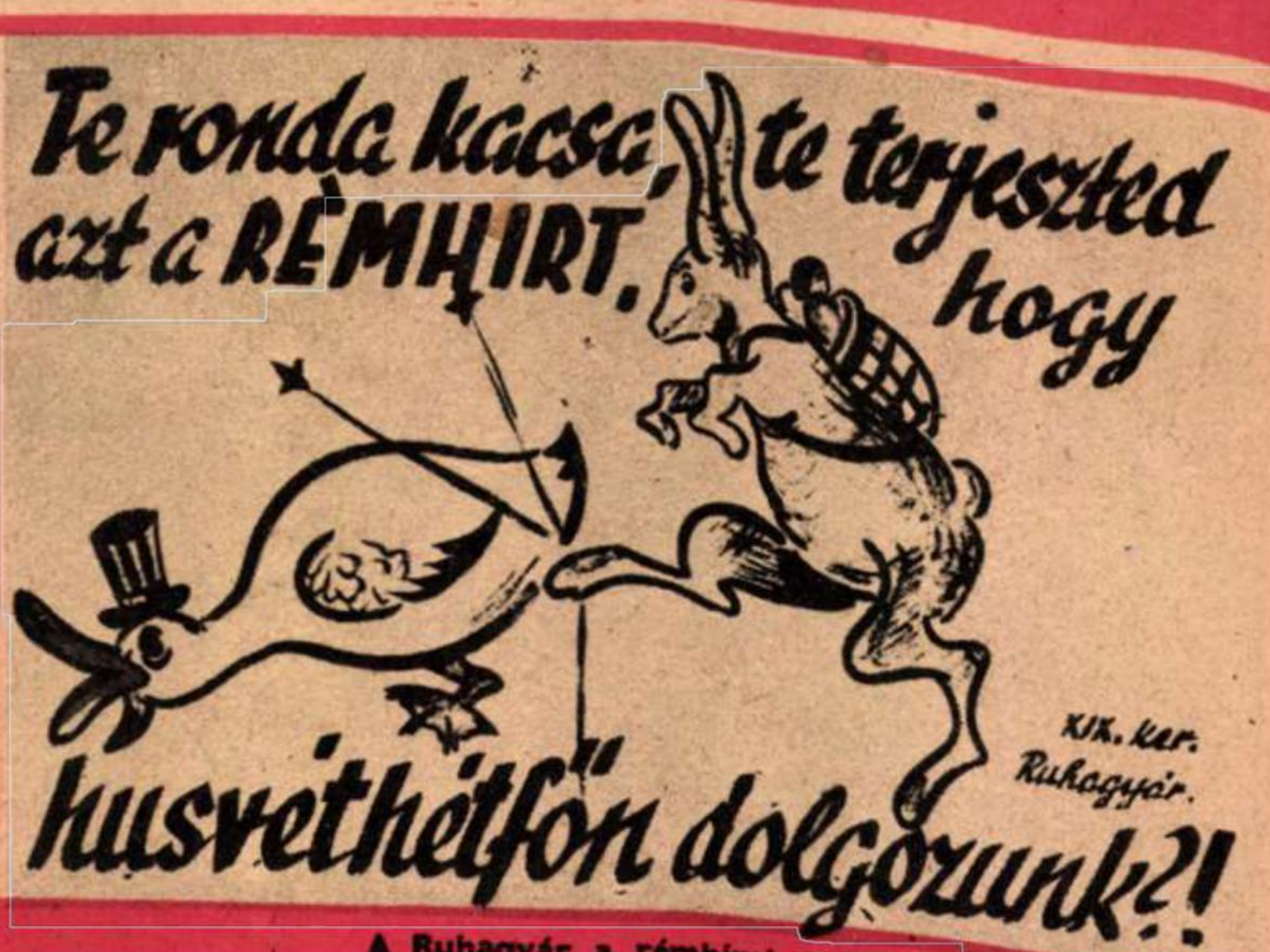
Te ronda kacsa, te terjeszted azt a RÉMHIRT, hogy
husvéthétfőn dolgozunk?!
XIX. ker. Ruhagyár.

A Ruhagyár a rémhirek ellen.

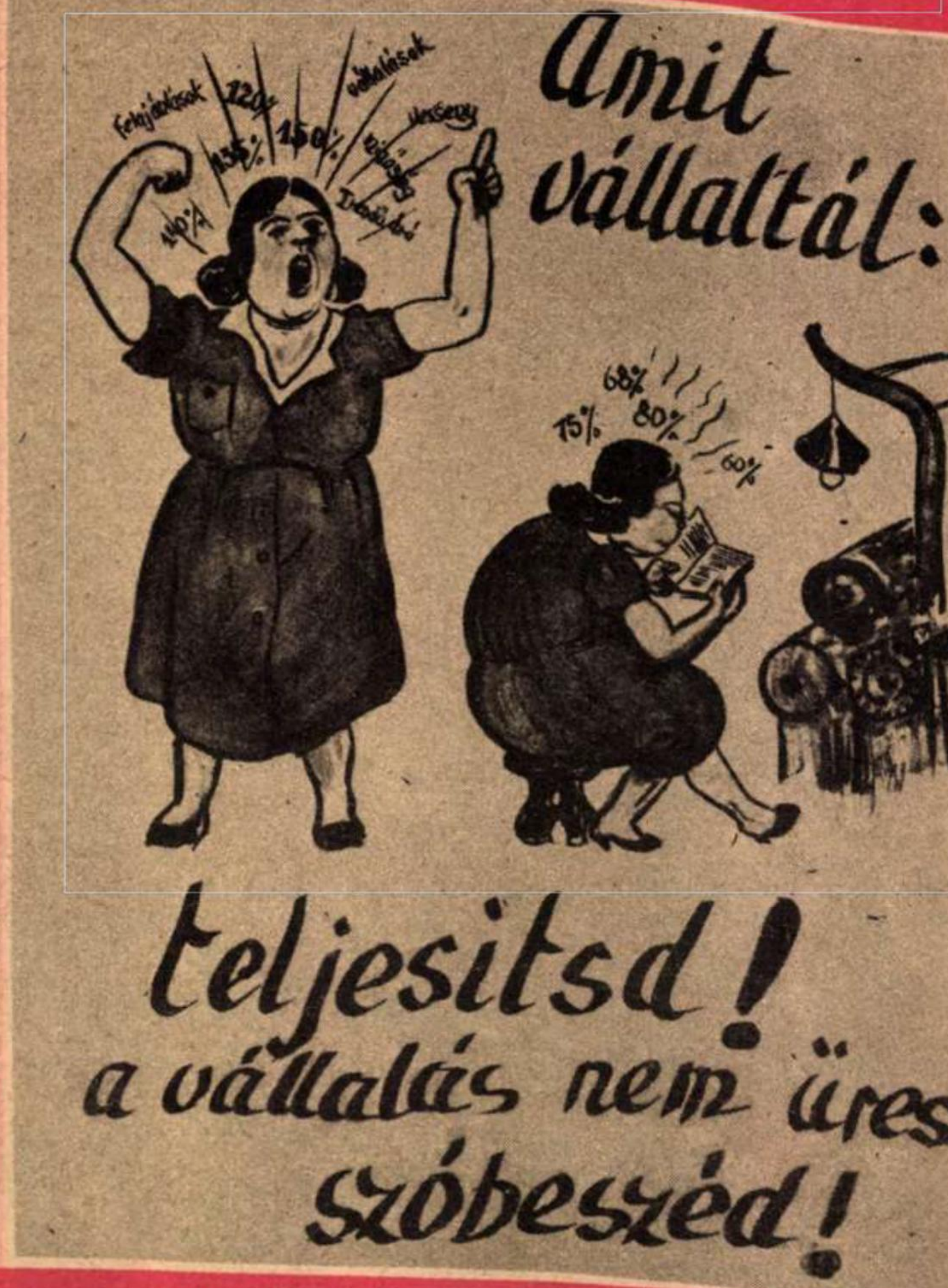

A Hungária Jacquardszövőgyár dolgozójának rajza.

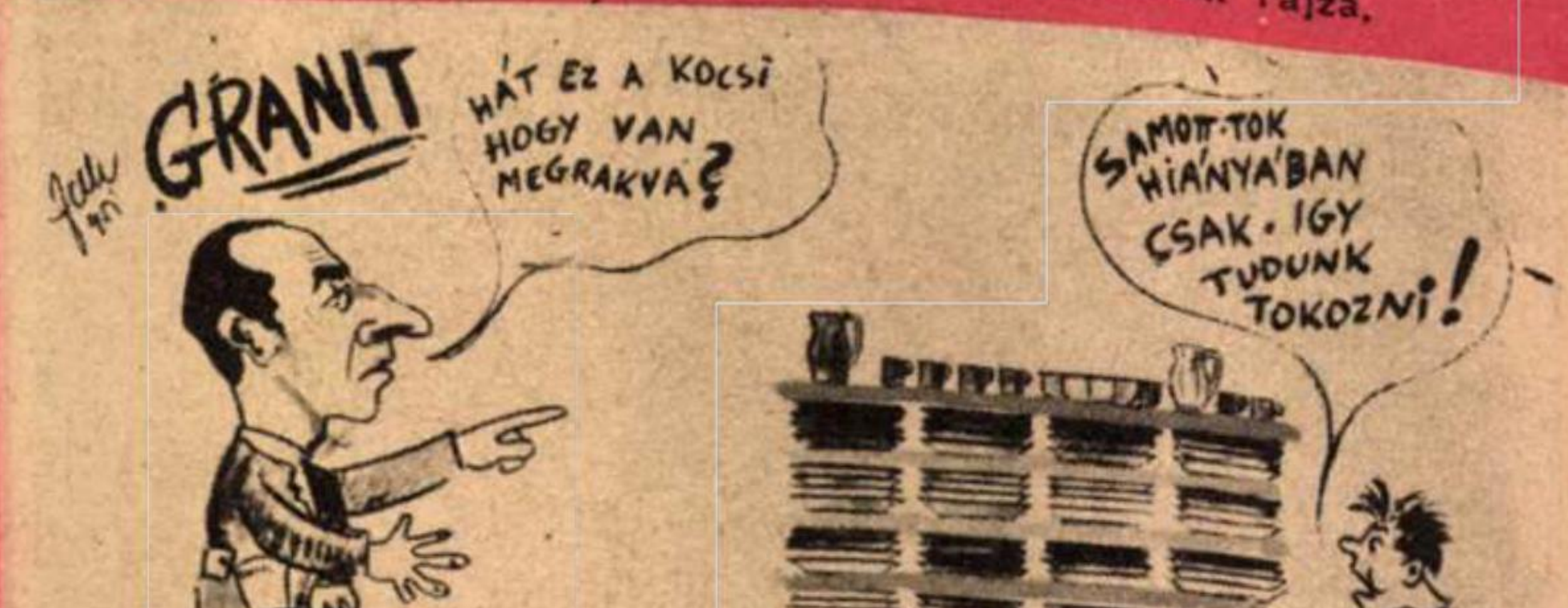
GRANIT
HÁT EZ A KOCSI HOGY VAN MEGRAKVA?
SAMOTT-TOK HIÁNYÁBAN CSAK ÍGY TUDUNK TOKOZNI!
SAMOTT-MŰHELY-FIGYELMÉBE!!!"

„Villám" a Kispesti Gránitból.

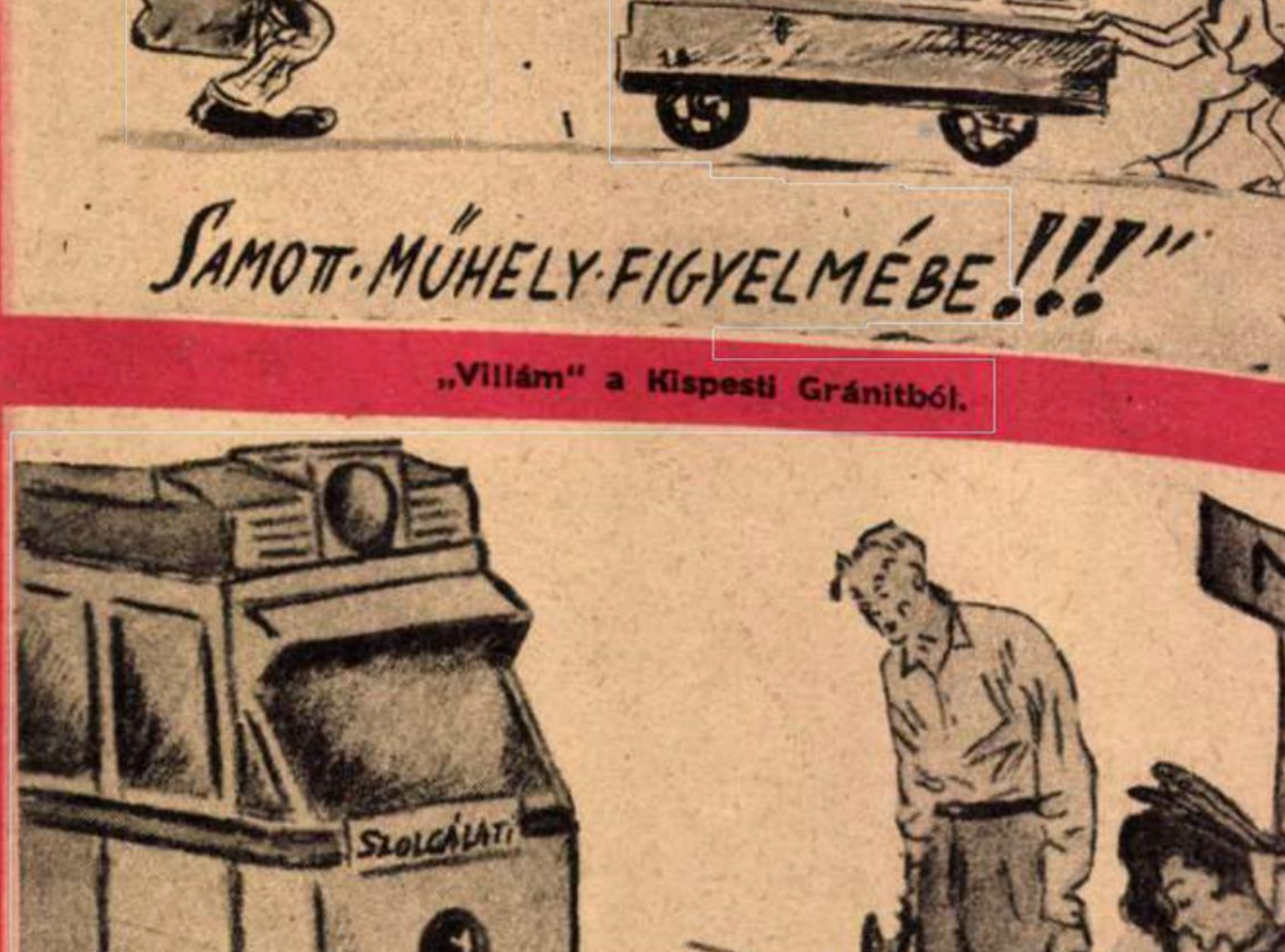

A Hungária-villamoskocsiszin dolgozója igy állitja pellengérre a késönjövőket.

Jövő héten: a Kelenföldi Erőműnél